

บทที่ 2

วิวัฒนาการของแนวคิดการนิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

การก่อการร้ายเริ่มเกิดขึ้นในสมัยยุคแห่งความสยดสยองในประเทศฝรั่งเศสระหว่างการปฏิวัติครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 1789 ถึง 1794 โดยรัฐบาลในสมัยนั้น ได้นำเอาวิธีการอันป่าเถื่อนนี้มาใช้เพื่อข่มขู่ให้ฝ่ายตรงข้ามทวาดกัว ดังนั้นความหมายดั้งเดิมของการก่อการร้ายจึงหมายถึงผู้ครองอำนาจรัฐหรือผู้ที่กำลังยึดอำนาจรัฐใช้กำลังก่อความทวาดกัวเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการเมือง¹ แต่ต่อมาแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องการก่อการร้าย ได้วิวัฒนาการไปมากจนทำให้ความหมายของคำว่า การก่อการร้ายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมและมักจะนำมาใช้ในความหมายของการกระทำโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลธรรมดา

ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงในสังคมระหว่างประเทศได้ใช้รูปแบบอย่างหนึ่งซึ่งเป็นรูปแบบของการใช้กำลังก่อความทวาดกัวหรือการก่อการร้ายเป็นเครื่องมือในการต่อรองรัฐ หรือบีบบังคับให้รัฐปฏิบัติตามเงื่อนไขตามความต้องการของกลุ่มซึ่งกลายเป็นลัทธิใหม่อีก ลัทธิหนึ่งที่ปรากฏขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ นั่นก็คือ ลัทธิการก่อการร้าย (TERRORISM)²

¹ การุณย์ลักษณ์ พหลโยธิน, "ลัทธิการก่อการร้ายและการก่อการร้ายในทศวรรษของไซเวียต," วารสารรามคำแหง 8 (พฤษภาคม 2524 ถึง พฤษภาคม 2525) : 78.

² การุณย์ลักษณ์ พหลโยธิน, เรื่องเดียวกัน. หน้า 78-81.

Juliet Lodge, *Terrorism : A Challenge to the state* (Great Britain : Billing & Sons, 1981) pp. 1-164.

Christopher Dobson and Ronald Payne, *The Terrorists* (New York : Factson Fill, 1979), pp. 1-137.

Robert A. Friedlander, *Terrorism Documents of International and Local Control* (Dobbs Ferry, New York : Oceana Publications, 1979), pp. 1-40.

การก่อการร้ายได้สร้างความเปลี่ยนแปลงให้แก่สังคมระหว่างประเทศอีกด้วย เหตุที่ว่าสังคมระหว่างประเทศนั้น ไม่ว่าจะภายในหรือภายนอก รัฐจะเป็นผู้ที่มีอำนาจใช้กำลังแต่ผู้เดียวทั้ง โดยนิติชนัยและพฤตินัย ดังนั้นหากมีการใช้กำลังของกลุ่มอื่นใดที่มีได้รับอำนาจและการยินยอมจากรัฐก็เป็นการกระทำโดยผล การ และเป็น การกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายภายในของรัฐ เช่น กฎหมายอาญาของรัฐนั้น และกฎหมายระหว่างประเทศอีกด้วย แต่กลุ่มเคลื่อนไหวต่าง ๆ ภายในรัฐนั้น เช่น ขบวนการปลดแอกของชาติ จะมีพื้นฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศรับรองแค่ไหน เพียงไร หรือไม่นั้นจะได้อีกแล้วโดยละเอียดในบทต่อไปของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ส่วนการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น เป็นลักษณะการกระทำที่ไม่ใช่การทำสงครามระหว่างรัฐ หากแต่เป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับสังคมระหว่างประเทศ โดยสังคมระหว่างประเทศ หรือประชาคมระหว่างประเทศ ได้รับผลจากการกระทำของลัทธิการก่อความหวาดกลัว (TERRORISM) ซึ่งก็คือ การก่อการร้ายนั่นเอง ตามพจนานุกรมอังกฤษฉบับออกซฟอร์ดได้ให้ความหมายของคำว่า TERRORISM หมายถึง "การปกครองโดยใช้ความหวาดกลัวเป็นเครื่องมือ โดยพรรคที่อยู่ในอำนาจของฝรั่งเศสสมัยการปฏิวัติ ค.ศ. 1789 - 1794 : ซึ่งเป็นระบบของความหวาดกลัว"³ นอกจากนี้ การปกครองโดยใช้ความโหดเหี้ยมของเผด็จการเบ็ดเสร็จของสตาลิน ความโหดของนาซี ก็ย่อมเป็นประจักษ์พยานของการใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือทางการเมืองได้เป็นอย่างดี และนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 เป็นต้นมา การก่อการร้ายก็เริ่มปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวอาหรับเป็นผู้เริ่มปฏิบัติการให้ประชาคมระหว่างประเทศได้เห็นประจักษ์ถึงการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และเหตุการณ์ของผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศก็ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะในทวีปยุโรป อเมริกา หรือทวีปเอเชีย ในดินแดนตะวันออกกลางต่างก็ต้องประสบกับชะตากรรมจากการกระทำของผู้ก่อการร้าย⁴ จนกระทั่งองค์การสหประชาชาติโดยสมัชชาใหญ่ จึงได้บรรจุวาระการประชุมในเรื่องการบังคับให้อากาศยานพลเรือนเปลี่ยนเส้นทางการบิน และออกมาเป็นข้อมติที่ 2551 (XXIV) เมื่อ

³ การุณย์ลักษณ์ พหลโยธิน, เรื่องเดียวกัน. หน้า 79.

⁴ David Carlton and Carlo Schaerf, Contemporary Terror. (Hong Kong : St. Martin, 1981), pp. 50-215.

Claire Sterling, The Terror Network, The Secret War of International Terrorism (New York : Reader's Digest, 1987), pp. 1-286.

12 ธันวาคม ค.ศ.1969 เพื่อหามาตรการการปราบสัลดอากาศซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ที่ประชุมสมัชชาใหญ่ องค์การสหประชาชาติก็ยังไม่ได้มีการบรรจวาระการประชุมเพื่อกำหนด นิชามการก่อการร้ายระหว่างประเทศขึ้นแต่อย่างใด จนกระทั่งในปี ค.ศ.1972 คณะกรรมการ ร่างกฎหมายองค์การสหประชาชาติจึงได้ดำเนินการในเรื่องนี้

2.1 การให้นิชาม การก่อการร้ายระหว่างประเทศของคณะกรรมการร่างกฎหมายองค์การ สหประชาชาติ

สมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติเห็นว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เป็นคำที่ถูก นำมาใช้ในระหว่างประเทศ เพื่อใช้บังคับต่อผู้กระทำที่มีเจตนา หรือวัตถุประสงค์ในทางการเมือง หรือเศรษฐกิจ ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ในระดับระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นรูปแบบของการแทรกแซงที่ใช้การ กระทำความผิดด้วยวิธีการอันรุนแรง โดยหน่วยทหารพิเศษ หรือหน่วยตำรวจ หรือโดยองค์การการ ก่อการร้าย ปัญหาการก่อการร้ายนี้จึงได้เป็นหัวข้อที่นำไปโต้แย้งกันในที่ประชุมสมัชชาขององค์การ สหประชาชาติ ในเดือน ธันวาคม ค.ศ.1972 คณะกรรมการร่างกฎหมายขององค์การสหประชาชาติ จึงได้ดำเนินการในเรื่องนี้ คณะกรรมการร่างกฎหมายจึงได้ดำเนินการและวิเริ่มให้คำจำกัดความ ของคำว่า การก่อการร้ายระหว่างประเทศ ให้ความหมายว่า⁵

1. การกระทำที่มุ่งกระทำต่อบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกฎหมายระหว่าง ประเทศ เช่น ผู้นำของรัฐ หรือสมาชิกในทางการทูต
2. การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเป็นสัลดอากาศต่อเครื่องบินโดยสารพลเรือน
3. ส่งผู้ก่อการร้ายไปปฏิบัติการณ์นอกประเทศ และใช้วิธีการที่รุนแรง
4. และใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมือของการก่อการร้าย

การให้คำนิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศของคณะกรรมการร่างกฎหมายองค์การ สหประชาชาติเป็นไปในลักษณะกว้างๆ แต่การที่จะให้การนิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศเป็น

⁵Encyclopedia of the United Nations and International Agreements, Terrorism, Great Britain : Redwood Burn p. 799.

ไปในทำนองเดียวกันในที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาตินั้นต้องประสบกับความล้มเหลว⁶ โดยมีสาเหตุของความล้มเหลวเพื่อการเจรจาตกลงในการกำหนดค่านิยมให้เป็นไปในทางเดียวกัน นั้นเป็นผลมาจากการไม่เต็มใจ หรือเห็นด้วยในกลุ่มประเทศแอฟริกา และอาหรับ ซึ่งไม่เห็นด้วยกับ ค่านิยมที่กำหนดออกมาอันจะเป็นผลร้ายต่อกลุ่มที่เคลื่อนไหวไปในทางการเรียกร้องเพื่ออิสรภาพ ของชาติ อีกนัยหนึ่ง หลายประเทศพยายามให้ค่านิยมว่าการก่อการร้ายเป็นการกระทำที่ต่อสู้เพื่อ ตนเอง โดยเป็นกลุ่มที่ใช้กำลังอาวุธและกระทำการเคลื่อนไหวเพื่อต้องการความมีเอกราชของชาติ นั้นไม่เป็นความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนของค่านิยมนี้ถูกรัฐอื่น ๆ วิพากษ์วิจารณ์ อย่างมาก โดยสมาชิกส่วนใหญ่ขององค์การสหประชาชาติเห็นว่าสงครามเพื่อเอกราชของชาตินั้น เป็นการกระทำในส่วนของสงครามไม่ใช่เป็นการกระทำในลักษณะการก่อการร้าย ในปี ค.ศ. 1972 สมัชชาขององค์การสหประชาชาติ ได้ให้ความสนใจต่อปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งทวีความ รุนแรงขึ้นทุกวัน และเร่งรัดให้ทุกรัฐหามาตรการที่ยุติธรรมและด้วยสันติวิธี เพื่อแก้ไขสาเหตุที่ทำให้ เกิดปัญหานี้้อย่างรีบด่วน ด้วยวัตถุประสงค์นี้ สมัชชาขององค์การสหประชาชาติจึงได้บรรจุเรื่องนี้ เข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุม นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 เป็นต้นมา และในปี ค.ศ. 1983 เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ได้รายงานถึงมาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่าง ประเทศต่อรัฐสมาชิกว่า การก่อการร้ายนำมาซึ่งอันตรายของชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์หรือเป็นภัยอันตราย ต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และได้มีการศึกษาถึงรากฐานแห่งสาเหตุของการก่อการร้ายในรูปแบบ ต่าง ๆ โดยใช้การกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความทุกข์ทรมาน ความผิดหวัง ความ ข้องใจ และการสันนิษฐานซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียสละชีวิตรวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็น ของพวกเขาเพื่อความพยายามให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลง⁷

ในปี ค.ศ. 1981 สมัชชาขององค์การสหประชาชาติให้การรับรองตามข้อเสนอแนะของคณะ กรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อแก้ไขปัญหานี้ ซึ่งถูกตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1972 เพื่อศึกษาถึงมาตรการ ที่เกี่ยวข้องในทางปฏิบัติของการร่วมมือกัน เพื่อเร่งรัดการขจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้รายงานถึงผลการติดตามการสนับสนุน เพื่อให้มี การรับรองตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อให้มีผลเป็นจริงขึ้น ผลของ

⁶ Ibid.

⁷ Ibid.

การติดตามจึงได้รับคำตอบจากรัฐต่าง ๆ จนกระทั่งถึงวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ.1983 จึงได้รับคำตอบจากประเทศดังต่อไปนี้คือ^๕

1. ไบโรลส์เซียน SSR
2. เชคโกสโลวาเกีย
3. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี
4. ยูเครนเนี่ยน
5. สหภาพโซเวียต
6. เยเมน
7. ประเทศที่เป็นภาคีของสหภาพโซเวียตสากล
8. ประเทศที่เป็นภาคีของสภายุโรป
9. องค์การนาาารัฐอเมริกัน

โดยประเทศที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ถึงเห็นถึงความสำคัญและการร่วมมือกันเพื่อปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ คือ ได้ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติ ตั้งแต่วันที่ 19 สิงหาคม ค.ศ. 1983 ในอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมต่าง ๆ ของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งมีอนุสัญญาดังต่อไปนี้

1. อนุสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยาน
เมื่อ 14 กันยายน ค.ศ.1963 (THE TOKYO CONVENTION ON OFFENCES COMMITTED ON BOARD AIRCRAFT OF 1963)
2. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1970 (THE HAGUE CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF UNLAWFUL SEIZURE OF AIRCRAFT OF 1970)
3. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดต่อกฎหมายที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของการบินพลเรือน เมื่อ 23 กันยายน ค.ศ.1971 (THE MONTREAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF THE UNLAWFUL ACTS AGAINST THE SAFETY OF CIVIL AVIATION OF 1971)

^๕ Ibid. และรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้จะได้ศึกษาและวิเคราะห์กัน ในบทที่ 5

4. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและการลงโทษอาชญากรรมที่มุ่งกระทำต่อบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองในระหว่างประเทศรวมทั้งผู้แทนทางการทูต เมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ.1973 (CONVENTION ON THE PREVENTION AND PUNISHMENT OF CRIMES AGAINST INTERNATIONALLY PROTECTED PERSONS, INCLUDING DIPLOMATIC AGENTS)

5. อนุสัญญาว่าด้วยการจับตัวบุคคลไปเป็นประกัน เมื่อ ค.ศ.1979 (INTERNATIONAL CONVENTION AGAINST THE TAKING OF HOSTAGES)

แต่ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็ยังคงต้องถกเถียงกันอย่างมาก และเป็นประเด็นที่สำคัญคือ การกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ในการปลดแอกประเทศชาติจะถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้จะได้ศึกษาในรายละเอียดต่อไปในบทที่ 5 โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การสหประชาชาติเป็นเวทีการเมืองระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดที่จะแก้ปัญหานี้ได้

2.2 การนิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศขององค์การตำรวจสากล

นอกจากจะมีองค์การสหประชาชาติที่ให้ความสนใจในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศแล้ว ยังมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงในระดับระหว่างประเทศที่ให้ความสนใจปัญหานี้อย่างมาก คือ องค์การตำรวจสากล (THE INTERNATIONAL POLICE ORGANIZATION) ซึ่งองค์การสหประชาชาติได้รับรององค์การตำรวจสากลในฐานะเทียบเท่าองค์การในเครือขององค์การสหประชาชาติ โดยมีฐานะเป็นองค์การที่ปรึกษาคณะมนตรีเศรษฐกิจ และสังคม อันมีบทบาทสำคัญในกิจการขององค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมระหว่างประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ องค์การตำรวจสากลก็ให้ความสำคัญอย่างมากและได้บรรจุปัญหานี้เข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุม จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ.2531) องค์การตำรวจสากลจึงได้กำหนดคานียามของคำว่า การก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมายถึงการกระทำในลักษณะดังต่อไปนี้คือ^๑

1. การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายในการแสดงออกให้เกิดผลมากกว่า 1 ประเทศขึ้นไป

^๑Guide for combating international terrorism, I.C.P.O.-
Interpol, General Secretariat, p.3.

2. การกระทำความผิดที่เริ่มขึ้นในประเทศหนึ่งและ ไปสิ้นสุดลง ในอีกประเทศหนึ่ง
3. การกระทำของกลุ่ม ได้รับการสนับสนุนที่แหล่งกำเนิดมาจากต่างประเทศ
4. ได้มีการวางแผนหรือตระเตรียมการในประเทศหนึ่งและ ไปปฏิบัติการ ในอีกประเทศหนึ่ง
5. ผู้เสียหายเป็นประชาชนพลเมืองของประเทศต่าง ๆ หรือเป็นผู้เสียหายขององค์

การธุรกิจระหว่างประเทศ

6. ความเสียหายเป็นสาเหตุให้ประเทศต่าง ๆ ได้รับผลร้าย หรือเกิดขึ้นกับองค์การระหว่างประเทศ

องค์การตำรวจสากลยัง ได้มีข้อมติขององค์การ เพื่อการปราบปรามหรือต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งจะได้ทำการศึกษาในบทที่ 4 ต่อไป

2.3 การให้นิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศของนักนิติศาสตร์

นอกจากจะมีองค์การสหประชาชาติและองค์การตำรวจสากล ได้ให้คำนิยามการก่อการร้ายระหว่างประเทศไว้บ้างแล้ว ก็ยังมีนักนิติศาสตร์ซึ่งเป็นนักกฎหมายระหว่างประเทศ ได้ให้คำนิยามการก่อการร้าย¹⁰ ว่าเป็นการกระทำที่ใช้กำลังบังคับหรือการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ซึ่งมุ่งกระทำโดยตรงต่อฝ่ายที่สามซึ่งเป็นฝ่ายที่บริสุทธิ์หรือไม่มีส่วนรู้เห็นด้วย เพื่อให้ได้รับผลตามอุดมคติที่ตั้งเป้าหมายไว้ไม่ว่าจะเป็น ในด้านการเงินหรือการปฏิบัติการทางจิตวิทยา และเมื่อการก่อการร้ายนี้จะมีปัจจัยทางด้านต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเงิน กำลังคน หรือการให้ความช่วยเหลือในด้านใด ๆ การก่อการร้ายนั้นก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

สาเหตุสำคัญที่ให้ประชาคมระหว่างประเทศให้ความสนใจในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างมากก็เพราะว่าในช่วงระยะเวลาหลัง ๆ นี้ การก่อการร้ายระหว่างประเทศได้กลายเป็นปัญหาที่สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาคมระหว่างประเทศอย่างมากที่สุด มีพลเรือนผู้บริสุทธิ์หลายร้อยหลายพันที่ต้องตายอย่างเอ็นคอนาดเพราะการตกเป็นเหยื่ออันน่าสยดสยองของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ พวกที่รอดชีวิตมาได้ก็ต้องพินิจการทรมานแสนสาหัส หรือได้

¹⁰โปรดดู Robert A. Friedlander, Terrorism Document of International and Local Control (The United States of America : Oceana Publications), Vol., 111, pp. 1-27.

รับบาดเจ็บอย่างสาหัส ความเสียหายทางทรัพย์สินอันเกิดจากการก่อการร้ายก็มากมายและสูงเกินกว่าที่จะคำนวณเป็นเงินได้ ทำให้ชาวโลกต้องพากันหวาดผวา ทุ่มเทพทรัพย์สินเงินทองจำนวนมหาศาล เพื่อต่อสู้ป้องกันตัวจากการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เช่น การติดตั้งเครื่องตรวจค้นอาวุธตามสนามบินและสถานที่สำคัญต่าง ๆ แทนที่จะนำไปใช้เก็บประโยชน์ในการบูรณะปรับปรุงประเทศเพื่อความกินดีอยู่ดีของมวลมนุษยชาติกำลังเดือดร้อน และอดอยากอยู่ก็จำนวนมหาศาล วัตถุประสงค์หลักอย่างหนึ่งที่ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศมักจะอ้างอยู่เสมอ คือความจำเป็น หรือวัตถุประสงค์ในอันที่จะเรียกร้องความสนใจของชาวโลกไปสู่ความทุกข์ร้อนของชนกลุ่มหนึ่ง โดยการสร้างสถานการณ์อันสยดสยอง เพื่อเขย่าขวัญและก่อความสงบสุขของชาวโลก สร้างความสยดสยองประหลาดประหลาดด้วยการสังหารพลเรือนผู้บริสุทธิ์ และไม่มีหนทางป้องกันตัวเลย โดยไม่เลือกหน้าว่าจะเป็นผู้หญิง คนแก่ คนพิการ หรือแม้แต่เด็กอ่อน ๆ และมักจะเลือกกระทำในแหล่งชุมชนหรืออากาศยานเพราะจะเป็นสิ่งที่จะก่อให้เกิดเป็นข่าวใหญ่ ทั่วโลกโดยรวดเร็วทำให้เกิดความหวาดเกรงภัยจนเป็นเหตุให้กิจกรรมทางพาณิชย์ ทางเศรษฐกิจและทางสังคมตามปกติต้องหยุดชะงักลง ในช่วงปี ค.ศ. 1986 กิจกรรมด้านการทัศนาวจร และกิจการในกรุงปารีสประเทศ ฝรั่งเศส ถึงกับชะงักงันลงเพราะการตกเ็นเหยื่อการก่อการร้ายระหว่างประเทศอันน่าสยดสยองและติดต่อกันหลาย ๆ ราย¹¹

ซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ หากจะวิเคราะห์กันให้ลึกซึ้งจริง ๆ แล้วจะเห็นว่ามิใช่เป็นเรื่องของการเรียกร้องความสนใจของชาวโลกให้หันมาสนใจและเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ร้อนของตนเท่านั้น แต่กลับกลายเป็นการข่มขู่ บีบบังคับด้วยวิธีการกันป่าเถื่อน และไร้มนุษยธรรมในลักษณะอันธพาลหรือใจที่มีจิตใจอำมหิต สร้างความหวาดกลัวโดยคนกลุ่มน้อย อันเป็นการบีบบังคับในทุกวิถีทางเพื่อให้ชาวโลกทั้งหลายต้องจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามความต้องการของอาชญากรระหว่างประเทศเหล่านี้ ทั้งนี้โดย Philosophy ของคนกลุ่มน้อยที่มีจิตใจอำมหิตเหล่านี้เห็นว่า ถ้าสร้างความเดือดร้อนหวาดกลัวจนชาวโลกไม่สามารถใช้ชีวิตอันปกติสุขได้และเบื่อหน่ายหวาดกลัวอันตรายจนหมดหนทางแก้ไขได้แล้ว เมื่อนั้นประชาคมระหว่างประเทศก็ยอมปฏิบัติตามข้อเรียกร้องและการขู่เข็ญของอาชญากรระหว่างประเทศเหล่านี้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่จะมีโอกาส

¹¹ โปรดดูสยามจดหมายเหตุ (กรุงเทพมหานคร : สยามบรรณ) ปี 2529, หน้า

กลับคืนสู่สภาวะที่จะใช้ชีวิตได้โดยปกติสุข¹²

ประสิทธิภาพและสมรรถภาพของการก่อการร้ายระหว่างประเทศในยุคปัจจุบัน ได้เพิ่มขึ้นมากจนถึงขีดที่เป็นมหันตภัยคุกคามสันติสุข และเสถียรภาพของประชาคมระหว่างประเทศทั้งหมด โดยวิธีการใช้ความรุนแรงและความโหดเหี้ยมทารุณ เช่นนี้ ได้ผลขึ้นมาจนทันตาเห็นเพราะเกิดมีการนิยมใช้วิธีการรุนแรง เช่นนี้ขึ้นมากจนน่าวิตกและเกิดมีขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ในลักษณะที่เป็นองค์การอันเป็นระบบมีระเบียบแบบแผนและวินัย มีสายงานแทรกซึมอยู่ทุกแห่งในโลก โดยมีเงินทุนหนุนหลังอยู่อย่างมหาศาล พร้อมทั้งมีอาวุธที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนอาณาภาพในการเคลื่อนตัวได้อย่างรวดเร็ว และแนบเนียนลึกซึ้งที่สุด เพราะมีการอำนวยความสะดวก และให้ความช่วยเหลือร่วมมือระหว่างกันและกัน โดยมีศูนย์กลาง การก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศต่าง ๆ หลายประเทศทั้งที่เป็นที่รู้จักกันอย่างเปิดเผย เช่นในทางใต้ของประเทศเลบานอนในประเทศซีเรีย ลิเบีย และคิวบา และที่ไม่รู้จักกันอย่างเปิดเผย ซึ่งชาวโลกทั้งหลายต่างก็พอจะรู้จักเป็นอย่างดีแต่ไม่กล้าชี้เฉพาะเจาะจงลงไปให้แน่ชัด นอกจากนั้นขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศเหล่านี้ยังได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากประเทศต่าง ๆ ที่ได้รับผลประโยชน์จากการก่อการร้ายระหว่างประเทศ นอกเหนือไปจากผลประโยชน์ที่ได้รับจากการปล้นสะดมและขูดรีดเอาจากประชาชนผู้สุจริต ยิ่งไปกว่านั้นการที่ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศมีทุนทรัพย์อย่างมหาศาล ย่อมสามารถติดสินบนและซื้อความสะดวกสบายตลอดจนเลือกจ้างผู้มีฝีมือระดับอาชีพมาใช้งาน และซื้ออาวุธที่ทันสมัยได้ในทุกรูปแบบ อีกทั้งยังมีประสิทธิภาพเหนือกว่าอาวุธของฝ่ายปราบปรามของทางราชการในประเทศต่าง ๆ เป็นอย่างมาก ทำให้ได้เปรียบต่อฝ่ายปราบปรามในทุกวิถีทาง นอกจากนั้นการที่ผู้ก่อการร้ายสามารถดำเนินการได้โดยไม่เปิดเผยโฉมหน้าอันแท้จริงของตน ในขณะที่ฝ่ายปราบปรามของทางราชการเป็นที่รู้จักกันอย่างเปิดเผย ย่อมทำให้ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ หลบหลีกหนีจากการจับกุมได้โดยง่าย¹³

การที่เกิดมีขบวนการพวกคลั่งลัทธิ (FANATICS) ในลัทธิการเมืองหรือคลั่งลัทธิศาสนา

¹² Juliet Lodge, op. cit., pp. 1-8.

Robert A. Friedlander, op. cit., pp. 85-96.

¹³ Christopher Dobson and Ronald Payne, op. cit., pp. 101-136.

Robert A. Friedlander, op. cit., pp. 85-96.

ขึ้นมา จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่เพิ่มความเหี้ยมโหดสยดสยองและภัยอันตรายต่อประชาคมระหว่างประเทศขึ้นอีกหลายเท่าตัว เพราะพวกคลั่งศาสนาเหล่านี้สามารถสละชีวิตของตนเองได้โดยไม่มี ความลังเลใจ เช่นในกรุงเบรุตประเทศเลบานอนพวกคลั่งศาสนาและคลั่งลัทธิการเมืองก็ยอมเสีย สละชีวิตของตนด้วยการขับรถบรรทุกขนาดใหญ่ที่จะบรรจุวัตถุระเบิดร้ายแรงจนเต็มอัตรานั่งเข้าชน สถานีเอกอัครราชทูตหรือกองบัญชาการทหารของสหรัฐอเมริกาและของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งได้ สร้างความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินอย่างมหาศาลเป็นที่วาดหวังจนฝรั่งเศสต้องยอมถอนทหาร ลังเหตุการณ์ของตนออกจากเลบานอน เหตุเกิดเมื่อ 23 ตุลาคม ค.ศ.1983 หรือขบวนการที่ใช้ ชื่อว่ากองพลน้อยแดง (RED BRIGADE) ของญี่ปุ่นและอิตาลีหรือขบวนการก่อการร้ายอูริช ไม่นอฟ ในประเทศเยอรมัน ขบวนการ ACTION DIRECTE (อีกชื่อของ ดีแตรค) ของประเทศฝรั่งเศส ซึ่ง แฉงตัวอยู่ในกลุ่มประชาชนและแม่แตงวงการระดับสูงในส่วนราชการของรัฐ ซึ่งล้วนเป็นขบวนการ ลึกลับไม่เปิดเผยตัวโดยมีสมาชิกที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีที่สุดจนมีความสามารถและออกนอกเขต มนุษย์ธรรมดา เช่นการปฏิบัติการของกลุ่ม BAADER-MEINHOLF ในประเทศเยอรมัน, กองทัพแดง (SEKIGUN) ในประเทศญี่ปุ่นและขบวนการปาเลสไตน์ซึ่งการกระทำของขบวนการเหล่านี้สามารถ ศึกษาได้จากในเหตุการณ์ของการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ นอกจากนั้นก็ยัง มีขบวนการทำนองเดียวกัน ซึ่งถึงแม้จะปกปิดไม่เปิดเผยตัวแต่ก็เป็นที่รู้จักกันดีในสายตาของ ประชาคมระหว่างประเทศ เช่นขบวนการ FATAH ซึ่งเป็นหน่วยงานในสาขาของขบวนการที่เรียก ว่าองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION - P.L.O.), องค์การไอรา I.R.A. ในไอร์แลนด์เหนือ และยังมีขบวนการชาวอาร์บิเนียนจากตุรกีที่กระจัด กระจายปะปนอยู่ในหลายประเทศ นอกจากนั้นก็ยังมิมีขบวนการผู้คลั่งศาสนาภายใต้การควบคุมของ โคร์ไมน์ ที่กระจัดกระจายกันอยู่โดยไม่แสดงตัวว่าเป็นองค์การผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ แต่ ก็มีประสิทธิภาพและความอดทนผิดมนุษย์ ซึ่งเป็นผลจากความคลั่งในลัทธิศาสนาของผู้ก่อการร้าย ประเภทนี้จะเหี้ยมโหดทารุณ และมีความอดทนเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดหมายได้ และเป็นกลุ่มผู้ก่อ การร้ายที่สื่อมวลชนทั่วโลกต้องพากันจับตามอง และประโคมข่าวทุกครั้งที่อาชญากรบ้าคลั่งเหล่านี้ออก ดำเนินการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ขึ้นมาไม่ว่าจะเกิดในจุดใดของโลกก็ตามความเหี้ยมโหด ทารุณของพวกคลั่งลัทธิศาสนาเหล่านี้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชาวโลกมามากแล้ว เช่น กรณีที่ผู้ก่อ การร้ายที่คลั่งลัทธิการเมืองของขบวนการ FATAH ซึ่งใช้ชื่อว่า BLACK SEPTEMBER ต้อนักกีฬา ชาวอิสราเอลเข้าไปในเครื่องบินจนหมดแล้วระเบิดเครื่องบินทิ้งต่อหน้าสาธารณชนและสื่อมวลชน

ทั้งหลาย จนเป็นเหตุให้เป็นที่ประหวั่นพรั่นพรึงและทำให้ประชาคมระหว่างประเทศต้องหวาดผวา
ไปในทุกมุมโลก เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นที่กรุงมิวนิคเมื่อวันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1971¹⁴

2.4 สรุปวิวัฒนาการของแนวคิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

โดยสรุปแล้ววิวัฒนาการของแนวคิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น เริ่มจาก
ความหมายดั้งเดิมของการก่อการร้ายนั้นหมายถึง ผู้ครองอำนาจรัฐหรือผู้ที่กำลังยึดอำนาจรัฐใช้
กำลังก่อความหวาดกลัวเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการเมือง แต่ต่อมาแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องการ
ก่อการร้ายได้วิวัฒนาการไปมากจน ทำให้ความหมายของคำว่าก่อการร้ายเปลี่ยนไปจากเดิม
และมักจะนำมาใช้ในความหมายของการกระทำโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลธรรมดา และในที่สุดก็ให้มี
ความหมายถึงการก่อการร้ายโดยรัฐด้วย โดยคณะกรรมการร่างกฎหมายขององค์การสหประชาชาติ
ได้ให้คำจำกัดความของคำว่าก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้นหมายถึง การกระทำที่มุ่งกระทำ
ต่อบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกฎหมายระหว่างประเทศเช่น ผู้นำของรัฐหรือสมาชิกใน
ทางการทูต การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเป็นสัดอากาศต่อเครื่องบินโดยสารพลเรือน ส่งผู้ก่อการร้าย
ไปปฏิบัติการนอกประเทศ และใช้วิธีการรุนแรง โดยเฉพาะการใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเป้าหมาย
ของการก่อการร้าย สำหรับองค์การตำรวจสากลนั้นก็ให้คำนิยามคำว่าก่อการร้ายระหว่าง
ประเทศนั้นหมายถึง การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายในการแสดงออกให้เกิดผลมากกว่าหนึ่งประเทศขึ้น
ไป การกระทำความผิดที่เริ่มขึ้นในประเทศหนึ่งและไปสิ้นสุดลงในอีกประเทศหนึ่ง การกระทำของ
กลุ่มได้รับการสนับสนุนที่มีแหล่งกำเนิดมาจากต่างประเทศได้มีการวางแผนหรือเตรียมการใน
ประเทศ และไปปฏิบัติการในอีกประเทศหนึ่งผู้เสียหายเป็นประชาชนพลเมืองของประเทศต่าง ๆ
หรือเป็นผู้เสียหายขององค์การธุรกิจระหว่างประเทศ และนักนิติศาสตร์ซึ่งเป็นนักกฎหมายระหว่าง
ประเทศท่านหนึ่ง คือ Robert A. Friedlander ซึ่งได้เคยกล่าวมาแล้วก็ให้คำนิยามการ
ก่อการร้ายว่าเป็นการกระทำที่ใช้กำลังบังคับหรือการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ซึ่งมุ่งกระทำโดยตรงต่อ
ฝ่ายที่สาม ซึ่งเป็นฝ่ายที่บริสุทธิ์หรือไม่มีส่วนรู้เห็นด้วย เพื่อให้ได้รับผลตามอุดมคติที่ตั้งเป้าหมายไว้

¹⁴Herald Tribune Published with The New York Times and The
Washington Post. Wednesday, September 6, 1972, p. 128.

ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงินหรือการปฏิบัติการทางจิตวิทยา และเมื่อการก่อการร้าย นั้นมีปัจจัยทาง
ด้านต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเงิน กำลังคนหรือการให้ความ
ช่วยเหลือในด้านใด ๆ การก่อการร้ายนั้นก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เมื่อพิจารณา
จากแนวความคิดขององค์การสหประชาชาติ องค์การตำรวจสากลและนักกฎหมายระหว่างประเทศ
แล้วจะเห็นได้ว่า นิยามของคำว่า การก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก
กล่าวคือมีจุดมุ่งหมายให้หมายถึงการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลรวมทั้งรัฐด้วย โดยเน้นให้เห็น
ว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น มุ่งที่จะใช้วิธีการรุนแรงเป็นสำคัญ และจะกระทำต่อ
เป้าหมายพลเรือน ผู้ซึ่งไม่มีหนทางต่อสู้เป็นเป้าหมายหลัก โดยมีปัจจัยจากต่างประเทศเข้ามา
เกี่ยวข้องอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงิน กำลังคนหรือความช่วยเหลือใดๆ สำหรับการก่อการร้าย
โดยรัฐนั้น จะมีนิยามที่หมายถึงการที่รัฐใดรัฐหนึ่ง ใช้หรือสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้ายโดยรัฐที่สนับสนุน
นั้นต้องรู้ข้อเท็จจริงว่าการให้ความช่วยเหลือนั้น เพื่อมุ่งหวังให้ผู้ก่อการร้ายนำไปใช้เพื่อการ
ก่อการร้ายโดยเฉพาะ นอกจากนั้นการก่อการร้ายโดยรัฐยังรวมถึงการที่รัฐนั้นให้การฝึกฝนหรือให้
ที่พักพิงแก่ผู้ก่อการร้าย เพื่อให้ผู้ก่อการร้ายนั้นสามารถไปกระทำการก่อการร้ายได้อีกด้วย

หากจะพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของการก่อการร้ายและความรับผิดชอบในการก่อการร้าย
แล้วจะแยกพิจารณาได้ 2 กรณี คือ การก่อการร้ายโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลกับการก่อการร้ายโดยรัฐ

2.4.1. การก่อการร้ายโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลนั้นจะมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ
คือ มุ่งกระทำต่อเป้าหมายพลเรือน โดยใช้วิธีการรุนแรง และจะตั้งข้อเรียกร้องต่อรัฐหรือบุคคลที่
เกี่ยวข้องกับเป้าหมายพลเรือนนั้น เช่นกรณีการกระทำของสลัดอากาศเป็นต้น ซึ่งจะสำเร็จตาม
วัตถุประสงค์ของผู้ก่อการร้ายหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับการเจรจาต่อรอง และสถานการณ์เป็นกรณีไป
และอีกวัตถุประสงค์หนึ่งของผู้ก่อการร้ายมุ่งกระทำต่อเป้าหมายพลเรือนหรือเป้าหมายใดก็ตามซึ่ง
ใช้วิธีการรุนแรงเช่นเดียวกัน แต่มักจะไม่มีที่ตั้งข้อเรียกร้องหลังจากที่ได้ก่อการร้ายไปแล้ว
เช่น กรณีลอบสังหารบุคคลหรือลอบวางระเบิดสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น การก่อการร้ายในลักษณะนี้
จะมีวัตถุประสงค์ที่แอบแฝงมาอยู่ด้วยแล้ว เช่น เป็นการข่มขู่ให้เกิดความหวาดกลัวต่อกลุ่มผู้ก่อการ
ร้าย หรือสังหารบุคคลสำคัญเพื่อผลการเปลี่ยนแปลงในทางการเมือง การปกครอง เป็นต้น การ
กระทำของผู้ก่อการร้ายซึ่งเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเช่นนี้ จะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายภายในของรัฐที่
ได้รับผลเสียหาย จากการกระทำนั้น หรือรับผิดชอบตามกฎหมายอาญาระหว่างประเทศ

2.4.2. การก่อกองร้ายโดยรัฐ การที่รัฐใดรัฐหนึ่ง ใช้หรือสนับสนุนการก่อกองร้ายนั้น น่าจะมีวัตถุประสงค์เนื่องมาจากรัฐนั้น ไม่สามารถจะนำวิธีอื่นมาใช้ เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรืออาจจะเห็นว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ การก่อกองร้ายโดยรัฐนี้มักมีอยู่มาก เนื่องจากมักมีการกล่าวหาโจมตีกันว่ารัฐนั้นเป็นรัฐที่กระทำการก่อกองร้ายระหว่างประเทศ เช่น กรณีที่สหรัฐส่งฝูงบินบุกโจมตีศูนย์ฝึกผู้ก่อการร้ายในประเทศลิเบีย เมื่อเดือน มีนาคม พ.ศ. 2529¹⁵ ลิเบียกล่าวหาว่าสหรัฐเป็นรัฐที่ใช้วิธีการก่อกองร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งหากจะวิเคราะห์แล้วการกระทำของสหรัฐเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศภาคความมั่นคง ในเรื่องมาตรการโต้ตอบโดยใช้กำลัง (INTERVENTION)¹⁶ คือเป็นการใช้สิทธิที่จะใช้กำลังคุ้มครองสิทธิอันชอบธรรมของรัฐ ซึ่งถูกละเมิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และไม่มีหนทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ การกระทำของสหรัฐในครั้งนั้นจึงมิได้เป็นการก่อกองร้ายโดยรัฐ แต่จะเป็นความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่นั้น ต้องนำไปพิจารณาเป็นกรณีต่างหากออกไป ซึ่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่กล่าวเลยไปถึงขั้นนั้น แต่หากพิจารณาการกระทำของประเทศลิเบียซึ่งมีศูนย์ฝึกผู้ก่อการร้ายในประเทศ¹⁷ ย่อมเป็นสิ่งที่ยืนยันให้เห็นว่าประเทศลิเบียเป็นรัฐที่กระทำการก่อกองร้ายโดยตรง

2.4.3 มาตรการการลงโทษการก่อกองร้ายโดยรัฐ ปัญหาการก่อกองร้ายระหว่างประเทศที่กระทำโดยรัฐนั้น เป็นปัญหาที่ยังยากอีกประการหนึ่งคือ จะลงโทษรัฐนั้นอย่างไรและรัฐนั้น

¹⁵ ไพรคดู สยามจดหมายเหตุ ปีที่ 11 (กรุงเทพมหานคร : สยามบรรณ, 2529) หน้า 585-588, 614-616, 642-644.

¹⁶ Burns H. Weston, Richard A. Falk and Anthony A. D'Amato, International Law and World Order (United States of America, 1980), PP. 346-375.

Louis Henkin, Richard C. Pugh, Oscar Schachter and Hans Smit. International Law Case and Material (United States of America : West Publishing, 1980), PP. 104-928.

¹⁷ สยามจดหมายเหตุ ปีที่ 11, เรื่องเดียวกัน. หน้า 614-616.

สมควรได้รับโทษสถานใด เรื่องนี้กฎหมายระหว่างประเทศยังมีลักษณะที่คลุมเครือและมีช่อง โท่วอยู่
อีกมากทั้งนี้เพราะกฎหมายอาญาระหว่างประเทศมุ่งที่จะบังคับกับบุคคลธรรมดาโดยตรงและยังไม่
มีกฎหมายอาญาระหว่างประเทศที่จะบังคับต่ออาชญากรซึ่งกระทำโดยรัฐ ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะสรุป
ได้ว่าโทษที่จะนำมาใช้ต่อรัฐที่ใช้สิทธิการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็มีจำกัดอยู่เพียงเท่าที่จะกระ
ทำได้ ตามกฎหมายระหว่างประเทศภาคมหาชน เท่านั้นกล่าวคือ จะลงโทษโดยมติมหาชนระ
หว่างประเทศในรูปของการร่วมกันประณามโดยข้อมติขององค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ¹⁸ หรือ
ในรูปของการคว่ำบาตร (BOYCOTT) ต่าง ๆ กันลงโทษตามหลักความรับผิดชอบของรัฐ (STATE
RESPONSIBILITY)¹⁹ หมายถึงภาระหน้าที่ที่รัฐพึงปฏิบัติเพื่อแก้ไขสถานการณ์อันเนื่องมาจากการ
ที่รัฐละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศและก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น เช่นการที่รัฐกระทำความผิดซึ่ง
จะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่รัฐที่ได้รับความเสียหายเป็นต้น แต่มาตรการทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็น
เพียงมาตรการทางกฎหมายระหว่างประเทศภาคมหาชนเท่านั้น มิใช่เป็นมาตรการตามกฎหมาย
อาญาระหว่างประเทศโดยแท้ เนื่องจากลักษณะและสภาพความเป็นจริงแล้ว การที่จะดำเนินคดีต่อ
รัฐและลงโทษทางอาญาเป็นสิ่งที่มิอาจจะกระทำได้

¹⁸ ดูข้อมติขององค์การสหประชาชาติที่ 34/145, 40/61 เป็นต้น

¹⁹ Brownlie, "Principles of Public International Law,"
Clarendon Press. Oxford 1979, P.431.

สุนทร นิยมญาติ, " หลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยความรับผิดชอบของรัฐ"
สรานุกรมย์, 2518 หน้า 72. E. Lauterpacht, International Law part VII
(Great Britain : Western Printing Services, 1987. pp. 5-92.

Wolfgang Friedmann, Oliver J. Lissits up, and Richard C. Pugh,
International Law Case and Material (United States of America : West
Publishing, 1969) pp. 745-749.

J.G. Starke, An Introduction to International Law (London :
Butterworths, 1958) , pp. 217-236.

2.4.4 หลักกฎหมาย ไม่มีผลย้อนหลังและอายุความกับการกระทำผิดฐานการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ปัญหาประการสุดท้ายของการกระทำการร้ายระหว่างประเทศอยู่ที่ว่าการกระทำผิดฐานการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น กฎหมายจะมีผลย้อนหลังได้หรือไม่²⁰ โดยหลักการแล้วกฎหมายย่อมจะใช้บังคับสำหรับกรณี หรือการกระทำที่เกิดขึ้นในอนาคตกที่กฎหมายนั้นใช้บังคับแล้วคือเหตุการณ์ในอดีตนั้น กฎหมายจะไม่ก้าวล่วงเข้าไปและต้องถึงสิ่งที่เคยเป็นมาแล้วในอดีตกฎหมายซึ่งบัญญัติในภายหลังจะไม่มีผลไปกระทบถึง แต่เมื่อมีหลักก็ย่อมมีข้อยกเว้นได้เช่นเดียวกัน กล่าวคือ คณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ (ความเห็นของคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศได้รับการยอมรับจากนานาประเทศในด้านหลักกฎหมายระหว่างประเทศ) ได้ให้คำจำกัดความการกระทำที่เป็นความผิดฐานอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ²¹ ไว้ว่า ได้แก่การฆาตกรรม การกดขี่ให้เป็นทาส การทรมานหรือการกระทำอื่นใดที่ไร้มนุษยธรรมต่อประชาชนพลเรือน หรือการทำให้ทุกข์ทรมานด้วยมูลเหตุจงใจทางการเมือง ทางผิว หรือทางศาสนา คณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิดไว้ว่า บุคคลผู้กระทำการที่จะเมิดกฎหมายระหว่างประเทศในความผิดอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หรืออาชญากรรมสงครามจะต้องได้รับโทษสำหรับการกระทำผิดดังกล่าว ถึงแม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่าตามกฎหมายภายใน ไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับการกระทำที่เป็นความผิดดังกล่าวก็ดี หรือในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำการได้กระทำไปในฐานะที่เป็นประมุขของรัฐหรือในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครองก็ดี หรือได้กระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ดี หากทำให้พ้นจากความรับผิดชอบในการกระทำของตน หากว่าบุคคลดังกล่าวอยู่ในฐานะที่จะตัดสินใจโดยอิสระ เลือกรับทำการหรือไม่กระทำดังกล่าวได้

²⁰ ไปรตศุจิตติ ดิงศัมภี, อมร จันทรสมบูรณ์, และวิษณุ เครืองาม, "กฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง", วารสารกฎหมาย ปีที่ 3 ฉ.2 (พฤษภาคม-สิงหาคม) : หน้า 205-233. และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนมาตรา 11 อนุมาตรา 2.

²¹ Noyes E. Leech, Covery T. Oliver, and Joseph Modeste Sweenly, Case and Materials on the International Legal System (New York : the Foundation Press, 1973), p. 695.

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้นก็สามารถที่จะพิจารณาได้ว่าการกระทำในความผิดฐานการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้นก็เป็นการกระทำที่เข้าลักษณะ การกระทำอื่นใดที่ไว้มนุษยธรรมต่อประชาชนพลเรือนหรือการทำให้เกิดทุกข์ทรมาน ดังนั้น การกระทำความผิดฐานการก่อการร้ายระหว่างประเทศมีแนวโน้มใหม่ให้ถือว่าเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติด้วย ผู้เขียนจะวิเคราะห์โดยละเอียดว่า การก่อการร้ายระหว่างประเทศมีแนวโน้มให้ถือเป็นอาชญากรรมต่อมวลมนุษยชาติในบทที่ 3 และความผิดฐานอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่ บุคคลผู้กระทำความผิดละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศจะต้องรับโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าว ถึงแม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่าตามกฎหมายภายใน ไม่มีบทกำหนดลงโทษสำหรับการกระทำที่เป็นความผิดดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าความผิดฐานเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติซึ่งมีแนวโน้มให้รวมถึงการก่อการร้ายระหว่างประเทศด้วยนั้น เป็นข้อยกเว้นของหลักกฎหมายไม่มีผลย้อนหลังและไม่มีอายุความที่จะมาจำกัดเวลาการลงโทษผู้กระทำผิด²²

ในปัจจุบันนี้ กลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ลงมือก่อการในประเทศต่าง ๆ นั้นมิใช่มียุ่เพียงจำนวนน้อย แต่มีอยู่หลายกลุ่ม หลายขบวนการด้วยกันในแต่ละประเทศ ซึ่งแต่ละกลุ่มและขบวนการนั้นต่างก็มีสาเหตุและเหตุผลของการก่อการร้ายต่าง ๆ กันซึ่งจะได้นำมากล่าวต่อไป

2.5 กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ปรากฏขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ

กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่จัดตั้งเป็นขบวนการหรือองค์การต่าง ๆ นั้น ต่างก็มีสาเหตุและเหตุผลแห่งความเป็นไปมาที่แตกต่างกันออกไปซึ่งก็แล้วแต่สิ่งที่อยู่เบื้องหลังของความเบ้มา เช่น กลุ่มของชาวปาเลสไตน์และกลุ่มที่อยู่ทางใต้ของ MOLUCCANS ที่ยึดถือลัทธิชาตินิยม กลุ่มผู้ก่อการร้าย

²²Cf. L.C. Green, *International Law Through the Case*, (Third Edition, London, Stevenson & sons Limited, 1970), p.716 and p.239.

United Nations General Assembly, *Thirty-nine to forty-second*, Official Records, Agenda Item 126, 1984-1987.

Robert A. Friedlander, *op. cit* pp. 459-460.

เหล่านี้ใช้กำลังและอาวุธเป็นยุทธวิธี ที่จะก่อตั้งความเป็นชาติขึ้นมา โดยมีอาณาเขตของตนเอง หรือกลุ่มของ BAADER - MEINHOF และกองทัพแดงในญี่ปุ่นก็มีสาเหตุที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อการปฏิวัติ เปลี่ยนแปลงการปกครองของโลก หรือกลุ่มในสเปนและอิตาลีก็มีสาเหตุหรือวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความหวาดกลัวให้แก่การเมืองระหว่างประเทศ หรือกลุ่มที่คลั่งในลัทธิศาสนา เช่น พวกกบฏที่นับถือศาสนาสุลิมในฟิลิปปินส์และนักบวชของศาสนาคริสต์ในสเปนก็ต้องการให้ศาสนามีส่วนร่วมในการเมืองของประเทศ

ด้วยสาเหตุที่กลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ยึดมั่นในอุดมการณ์ของตนจึงทำให้สมาชิกของขบวนการสามารถกระทำการต่าง ๆ ที่สร้างความทราตรู้อภัย หรือทำให้สังคมระหว่างประเทศไม่สามารถอยู่อย่างสงบสุขได้ เช่น ขวางระเบิดเข้าไปในฝูงชน หรือลอบสังหารบุคคลต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่เหี้ยมโหด เป็นต้น หากจะศึกษาให้ทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของกลุ่มผู้ก่อการร้ายแล้วก็จะทราบได้ว่าการก่อการร้ายนั้นมีสาเหตุมาจาก

1. คลั่งในลัทธิชาตินิยม
2. คลั่งในลัทธิการเมือง
3. สภาพสังคมในประชาคมระหว่างประเทศ
4. คลั่งในลัทธิศาสนา

โดยผู้ก่อการร้ายจะใช้วิธีการที่สามารถสร้างความหวาดกลัว ความสับสนอลหม่านให้เกิดขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนต่อสิ่งที่ผู้ก่อการร้ายมุ่งประสงค์ กลุ่มผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ เหล่านี้ บางครั้งก็มีการอุปโลกขึ้นมา บางครั้งก็มีการแตกแยกออกมาจากกลุ่มใหญ่ บางครั้งก็รวมตัวกันขึ้นเพื่อปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วตั้งชื่อขึ้นมาใหม่ เป็นต้น เช่นกรณีการรวมตัวกันระหว่างทเวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์กับกลุ่มของ BAADER - MEINHOF โดยรวมตัวกันเพื่อปฏิบัติการโจมตีสำนักงาน OPEC ในกรุงเวียนนา และใช้ชื่อกลุ่มว่า กองกำลังติดอาวุธของชาวอาหรับภายใต้การนำของ VENEZEULAN CARLOS บางกลุ่มก็อยู่ในการควบคุมของอีกกลุ่มหนึ่ง เช่นขบวนการกันยายนที่มีอยู่ในสายงานของขบวนการ AL - FATAH เป็นต้น

เพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาก่อการร้ายระหว่างประเทศ ผู้เขียนจะได้นำการศึกษาของกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่สำคัญ ๆ ในประเทศต่าง ๆ โดยที่จะแยกแยะให้เห็นถึง ความเป็นมา อุดมคติ และจุดมุ่งหมาย ความเคลื่อนไหวของกลุ่ม ความเกี่ยวเนื่องกับกลุ่มผู้ก่อการร้าย

ระหว่างประเทศ ความสำเร็จที่ได้รับ ความแข็งแกร่งของกลุ่มและความคาดหวังที่จะได้ในอนาคต ของกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศเหล่านี้ เหตุผลจำเป็นที่ต้องศึกษากลุ่มหรือขบวนการผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ เพียงบางกลุ่มดังจะได้อธิบายต่อไปนี้ เนื่องจาก กลุ่มหรือขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ปรากฏขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ และสร้างความหวาดผวา ความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดขึ้นนั้นมักจะมีความสัมพันธ์ต่อกันในระหว่างกลุ่ม เช่นกลุ่มของขบวนการ PALESTINE, กลุ่ม BAADER-MEINHOF และกลุ่มกองทัพแดงในญี่ปุ่น เป็นต้น และมักจะมีการใช้วิธีการที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อได้ศึกษาจนทราบถึงความเป็นมาตลอดจนจุดมุ่งหมายของกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ เหล่านี้ได้เป็นอย่างดีแล้วก็จะสามารถหาแนวทาง ในด้านกลไกทางกฎหมายซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งแนวทาง ในด้านการปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมดสิ้นไปจากประชาคมระหว่างประเทศหรืออย่างน้อยก็ให้เกิดขึ้นน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

กลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ

2.5.1 BAADER-MEINHOF (พวกกองทัพแดงในประเทศเยอรมัน) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศเยอรมัน²³

กลุ่มผู้ก่อการร้ายกลุ่มนี้เริ่มก่อตัวเมื่อปี 1967-1968 โดยการแสดงความคิดเห็นที่นิยมฝ่ายซ้าย ซึ่งกำเนิดขึ้นใน WEST GERMANY และมีความเกี่ยวข้องกับกองทัพแดงในญี่ปุ่น ซึ่งนิยมฝ่ายซ้ายด้วยกัน กลุ่ม BAADER-MEINHOF นี้ มาจากชื่อคำหลังของผู้นำสองคน คือ ANDREAS BAADER และ ULRIKE MEINHOF กลุ่มนี้มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย ต้องการล้มล้างกฎหมายและการปกครองต่อต้านชนชั้นกลางต่อต้านอเมริกา และต้องการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นกลุ่มที่ใช้ความรุนแรงสร้างความหวาดกลัวให้แก่ประชาคมระหว่างประเทศ เช่น ปล้นธนาคาร โจมตีกองกำลังของประเทศสหรัฐอเมริกา ลักขโมยอาวุธจากห้างร้านต่าง ๆ จับตัว

²³ Christopher Dobson and Ronald Payne, The Terrorists Their Weapons, Leaders and Tactics (The United States of America : Facts on File, 1979). pp. 161-163.

คนไปเรียกค่าไถ่ และเป็นสลัดอากาศ มีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์. AL FATAH, กันยาชนกนิฟ สมาชิกของขบวนการนี้ได้รับการฝึกที่ตะวันออกกลาง เช่น ซีเรียและเลบานอน และยังมี ความเกี่ยวพันกับอีกหลายกลุ่ม สามารถปฏิบัติการได้ทั่วโลกเช่นเคยร่วมกับกลุ่มของ CARLOS โจนส์สำนักงาน OPEC และ ENTEBBE ความสำเร็จของกลุ่มที่ได้รับ เคยใช้สภาพการบังคับให้รัฐบาลเยอรมันตะวันตกผ่านกฎหมายบางฉบับ และมักสร้างความหวาดผวาทรงกลัวให้กับนักธุรกิจ นักการเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลถึงกับต้องมีการรักษาความปลอดภัยเป็นพิเศษ มีสมาชิกที่เป็นแกนกลางประมาณ 50-60 คน ส่วนใหญ่คนชั้นกลาง และยังมีผู้เข้าข้างอีกประมาณ 2,000 คน ทั้งในเบอร์ลินตะวันตกและตะวันออก, มิวนิค, HAMBURG, FRANKFURT เป็นต้น แต่กลุ่มนี้จะไปไม่ได้ไกลนัก เพราะว่าผู้นำของขบวนการและสมาชิกถูกจับกุมตัวบ่อยเนื่องจากการร่วมมือระหว่างตำรวจในทวีปยุโรป

2.5.2 กองทัพแดง (SEKIGUN) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศไทย

ที่นี้²⁴

กลุ่มนี้เกิดขึ้นระหว่างการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ของนักศึกษาที่แสดงออกมาทางความรู้สึกในปี ค.ศ. 1960 โดยไม่เห็นพ้องด้วยกับสงครามในเวียดนาม และต่อมาไปเข้าร่วมกับกลุ่มของพวกอาหรับ มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย เพื่อการปฏิวัติสังคมนิยม ด้วยวิธีการทำลายล้างอย่างรุนแรง และชอบกระทำการอย่างลึกลับ เป็นขบวนการต่อต้านอเมริกา และสนับสนุนชาวปาเลสไตน์ มักปฏิบัติการในการจับปล้น ลักพาตัวบุคคลและเป็นสลัดอากาศ เคยปฏิบัติการเพื่อขบวนการปลดปล่อยอิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ โดยการสังหารประชาชน 26 คน ที่สนามบิน LOD ในอิสราเอล มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ ความสำเร็จของกลุ่มที่ได้รับ เคยสามารถบังคับให้รัฐบาลญี่ปุ่นปล่อยนักโทษจากเรือนจำ และเคยได้รับเงินจำนวนมากมาจากการเป็นสลัดอากาศ มีสมาชิกในญี่ปุ่นประมาณ 70 คน และอยู่ในสังกัดของกลุ่มอาหรับอีกประมาณ 30 คน การปฏิบัติการในอนาคตจะเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้งเนื่องจากกลุ่มอาหรับไปมุ่งปฏิบัติการทางการเมืองที่ตะวันออกกลางเกือบทั้งหมด จึงทำให้กองทัพแดงในญี่ปุ่นขาดผู้สนับสนุนไป

²⁴ Ibid.. pp. 163-165.

2.5.3 กลุ่มกันยายนทมิฬ (BLACK SEPTEMBER) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์²⁵

ก่อตั้งขึ้นมาโดย YASSER ARAFAT ซึ่งเป็นกลุ่ม AL-FATAH ที่ใช้กำลังอาวุธ ขบวนการนี้พื้นฐานมาจากหน่วยข่าวกรองของ FATAH และได้เปลี่ยนชื่อมาเป็นกันยายนทมิฬในปี 1970 เมื่อกษัตริย์ HUSSEIN ทำลายล้างกองโจรปาเลสไตน์ที่อยู่ในจอร์แดน ขบวนการ FATAH พยายามปฏิเสธอยู่เสมอว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับขบวนการกันยายนทมิฬเพื่อที่จะไม่ให้ ARAFAT ต้องเกี่ยวพันกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศด้วย แต่ก็มีหลักฐานเชื่อได้แน่ชัดว่าเกี่ยวข้องกับอุดมคติ และจุดมุ่งหมาย ลัทธิชาตินิยม ต้องการล้มล้างอิสราเอลและต้องการกลับเข้าไปอยู่ในดินแดนปาเลสไตน์ที่อิสราเอลยึดครองเพื่อตั้งรัฐปาเลสไตน์ โดยมีรัฐบาลที่ปกครองจากขบวนการ AL FATAH และมีผู้นำชื่อ ARAFAT ขบวนการนี้เริ่มปฏิบัติการในการลอบวางระเบิดย่านการค้าต่าง ๆ ในทวีปยุโรปซึ่งมักเกี่ยวข้องกับอิสราเอล และเริ่มเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกเมื่อลอบสังหาร WASFI TELL นายกรัฐมนตรีของจอร์แดนเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 1971 ที่กรุงโคโร และเริ่มปฏิบัติการต่อไปที่มิวนิค สังหารนักการทูต เป็นสลัดอากาศ จึงเห็นได้ว่าขบวนการนี้ กำลังเป็นอันตรายต่อประชาคมระหว่างประเทศ และยังมี ความเกี่ยวข้องกับขบวนการ AL FATAH โดยใช้ลัทธิการก่อการร้ายเป็นเครื่องมือสร้างชาติปาเลสไตน์ โดยมีผู้นำชื่อ ABU NIDAL เนื่องจากขบวนการกันยายนทมิฬ มีความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการ AL FATAH จึงได้รับประโยชน์จากองค์การ AL FATAH ที่มีความสัมพันธ์กับประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์ ในการรับอาวุธ การศึกษา และการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียต เชคโกสโลวาเกีย และเยอรมันตะวันออก โดยผ่าน FATAH และยังมี ความสัมพันธ์กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายในยุโรป มีการปฏิบัติการไปทั่วโลกเฉพาะเหตุการณ์กีฬาโอลิมปิกที่มิวนิคยิ่งทำให้ทั่วโลกรู้จักดีขึ้นเพราะมีการแพร่ภาพออกอากาศไปทั่วโลก และขบวนการนี้มักจะกระทำการอย่างเหี้ยมโหด เช่นสังหารนักการทูตที่ KHARTOUM หรือเป็นสลัดอากาศ การปฏิบัติการของขบวนการ จะใช้สมาชิกผู้ก่อการร้ายที่มีความเกี่ยวเนื่องกับกลุ่ม AL FATAH จากกลุ่มชาวปาเลสไตน์อื่น ๆ และจากกลุ่มในประเทศต่าง ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องตั้งเป็นองค์การ ไม่ต้องมีสำนักงาน ไม่ต้องมีเอกสารการปฏิบัติงานจึงถือว่าเป็นขบวนการที่แข็งแกร่ง กลุ่มนี้ไม่มีสถานที่ตั้งของขบวนการ แต่สามารถปฏิบัติการได้ทุกเวลา และจะไม่มี การเจรจากับอิสราเอล

²⁵ Ibid., pp. 165-168.

เกินอันขาด ทบวงการนี้อาจเปลี่ยนแปลงชื่อต่อไปอีกก็ได้ และจะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับกลุ่มที่ต้องการเจรจากับอิสราเอล

2.5.4 ทบวงการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ (POPULAR FRONT FOR THE LIBERATION OF PALESTINE) - PFLP เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์²⁸

ก่อตั้งขึ้นในเดือนธันวาคม 1967 ภายหลังจากการพ่ายแพ้ของสงคราม 6 วันระหว่างอิสราเอลกับกลุ่มประเทศอาหรับจึงทำให้ กลุ่มกองโจรต่าง ๆ ที่นิยมในลัทธิชาตินิยมอาหรับรวมตัวกันขึ้นเป็นขบวนการใหม่ มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย นิยมในลัทธิชาตินิยมและลัทธิมาร์ค กีดกันอย่างเต็มที่ต่อการก่อตั้งรัฐอิสราเอลในดินแดนปาเลสไตน์และต้องการที่จะปลดปล่อยอิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตามอุดมคตินี้เป็นเพียงจุดมุ่งหมายอันดับแรกเท่านั้น จุดมุ่งหมายต่อไปต้องการปฏิวัติชาติอาหรับทุกรัฐในดินแดนตะวันออกกลาง และจะกระทำไปทั่วโลก โดยจุดหมายแรกอยู่ที่ประเทศอิสราเอล ลัทธิจักรวรรดินิยมและนาซีส หลังจากปี ค.ศ. 1967 ให้ยุทธวิธีการก่อการร้ายคัลลิสไต WAST BANK และฉนวนกาซ่า ซึ่งเป็นพื้นที่ที่อิสราเอลครอบครองอยู่ แต่ถูกอิสราเอลโจมตีจนแตกพ่ายออกไป และยังคงถูกกักกันตัวจากจอร์แดน เบรูต เอเธนส์และแบงกอก จะต้องให้ยุทธวิธีการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เช่น เป็นสลัดอากาศหรือลอบสังหารบุคคลสำคัญ เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนตามความต้องการ โดย ได้รับการสนับสนุนจากประเทศที่นิยมลัทธิไม่ยอมรับการครอบงำ เช่น ลิเบีย อิรัก แอลจีเรีย และเยเมนใต้ โดยมีสำนักงานอยู่ในประเทศเหล่านี้ HABASH เป็นผู้สร้างความสนิทสนมของทบวงการให้ใกล้ชิดกับเกาหลีเหนือ จีน โซเวียต ส่วน HADAD ก็สร้างความสนิทสนมของขบวนการให้มีความสัมพันธ์กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายในยุโรปและที่อื่น นอกจากนั้นขบวนการนี้ยังสามารถติดต่อกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายได้ทั่วโลก เช่น ในอิตาลี ฮอลแลนด์ ฝรั่งเศส ตุรกี อิหร่าน และแม้แต่ IRA กล่าวกันว่าหาก ไม่มีความเกี่ยวพันกันในระดับกลุ่มต่าง ๆ แล้วการก่อการร้ายก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ในทั่วทุกประเทศระหว่างประเทศความสำเร็จที่ได้อาจเกิดขึ้นที่ผ่านมาขบวนการนี้เห็นว่าบทบาทอย่างมากต้องการสร้างความยุ่งเหยิงให้กับประเทศระหว่างประเทศ การปฏิวัติการนี้ทำให้ความรุนแรงและความโหดเหี้ยมเพื่อสร้างความหวาดกลัว ปัจจุบันมี

²⁸ Ibid.. pp. 168-170.

สมาชิกของขบวนการลดน้อยลงเหลือประมาณ 500 คน และจากขบวนการในต่างประเทศอีกประมาณ 50 คน แต่สามารถได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่มผู้ก่อการร้ายในยุโรปในอนาคต กลุ่มนี้ยากที่จะใช้ลัทธิการก่อการร้ายเพื่อความสำเร็จของขบวนการเพราะผู้นำขบวนการที่สำคัญ เช่น HADAD เสียชีวิตไป รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ตะวันออกกลาง

2.5.5 ขบวนการสายฟ้า AS SA'IGA (THUNDERBOLT) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์²⁷

เริ่มต้นจากกองกำลังทหารของซีเรีย ในปี 1968 ซึ่งมาจากชาวปาเลสไตน์ในสาขาของพรรค BA'ATH ในซีเรียและกองกำลังของซีเรีย หลังจากความพ่ายแพ้ของซีเรีย สงคราม 6 วัน ในปี ค.ศ. 1967 ขบวนการนี้จึงเกิดขึ้นมาตามบัญชาของประเทศซีเรีย มีอุดมคติของจุดมุ่งหมายในลัทธิชาตินิยมแต่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของซีเรียมีส่วนร่วมในสงครามกองโจรที่เกิดขึ้นในอิสราเอลและการต่อสู้ล้างผลาญในเลบานอน ผู้นำขบวนการประกาศว่าเป็นฝ่ายปฏิบัติลัทธิการก่อการร้ายระหว่างประเทศ แต่สมาชิกของขบวนการเรียกตัวเองว่าอินทรีเพื่อการปฏิวัติชาวปาเลสไตน์ ผลงานที่ผ่านมาเคยโจมตีขบวนรถไฟในออสเตรเลีย ซึ่งมีผู้โดยสารชาวยิว เมื่อเดือนกันยายน 1973 และเคยยึดตัวประกันบนรถไฟในฮอลแลนด์ เพื่อบังคับรัฐบาลฮอลแลนด์ให้ระงับการช่วยเหลือชาวยิวที่จะย้ายถิ่นที่อยู่ไปยังอิสราเอล ในด้านความเกี่ยวพันในระดับระหว่างประเทศ ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าเกี่ยวพันกับกลุ่มใด แต่น่าเชื่อว่าจะมีความสัมพันธ์การเมืองกับสหภาพโซเวียต กลุ่มนี้สามารถสร้างความกดดันให้กับรัฐบาลอิสราเอลจนทำให้นายกรัฐมนตรี GOLDA MEIR มีความกดดันและหันเหจากการเตรียมตัวในการประกาศสงครามของอียิปต์กับซีเรียในสงคราม YOM KIPPUR สมาชิกของขบวนการเชื่อว่ากำลังสำหรับการต่อสู้ถึง 2,000 คน แต่มีอยู่ส่วนน้อยที่อยู่ในส่วนของการปฏิบัติการก่อการร้ายมีผู้นำซึ่งอดีตเป็นนายทหารประจำกองทัพซีเรียคือ ZUHEIR MUSHSIN และยังเป็นหัวหน้าทางด้านกำลังทหารของขบวนการ P.L.O กลุ่มนี้จะกระทำตามคำบัญชาของซีเรียและกลุ่มจะอยู่ไม่ได้ถ้าชาติซีเรีย

²⁷ Ibid., pp. 170-171.

2.5.6 ขบวนการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยและเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์
(DEMOCRATIC FRONT FOR THE LIBERATION OF PALESTINE - DFLP)²⁸

ก่อตั้งขึ้นในปี 1969 โดยสมาชิกของขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ (DFLP) ที่นิยมซ้ายจัด แยกตัวออกมาจากขบวนการ PFLP และทั้งสองกลุ่มนี้ก็เคยปะทะกันที่ถนนกรุงเบรุต แต่องค์การ AL FATAH มาห้ามปรามไว้ มีอุดมคติและจุดมุ่งหมายนิยมลัทธิมาร์ค และเลนิน เป็นกลุ่มกองโจรชาวปาเลสไตน์ที่ต้องการต่อสู้เพื่อผลทางการเมืองเท่านั้น เป็นฝ่ายตรงข้ามกับนโยบายของขบวนการ PFLP ในการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ความเคลื่อนไหวส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในประเทศอิสราเอล เช่น การโจมตีโรงเรียนในหมู่บ้าน MA'ALUT เมื่อเดือนพฤษภาคม 1974 ในด้านความเกี่ยวพันในระดับระหว่างประเทศ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ แต่มีความสัมพันธ์กับประเทศที่นิยมซ้ายรวมทั้งนักศึกษาในทวีปยุโรปและอเมริกาได้รับการสนับสนุนจากโซเวียตและมีความสนิทสนมกันขึ้น กลุ่มนี้ค่อนข้างจะไปปฏิบัติการณ์ในทางการเมืองมากกว่าการทหาร พยายามชักจูงผู้นิยมซ้ายในอิสราเอลให้หันเหไปกับนโยบายของขบวนการ มีสมาชิกประมาณ 300 คน นำโดย HAIF HAWATMEH เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาในสาขาปรัชญาและสังคมจากมหาวิทยาลัยกรุงเบรุต กลุ่มนี้ถึงแม้จะไม่มีกำลังทหารที่เพียงพอแต่ก็จะพยายามมีอิทธิพลในอิสราเอลโดยอาศัยผู้นิยมซ้ายในอิสราเอลเป็นหลัก

2.5.7 ขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ โคฟีมีคานาจังคิงคัททสา
ได้เป็นการทั่วไป (POPULAR FRONT FOR LIBERATION OF PALESTINE - GENERAL
COMMAND - PFLP - GC) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์²⁹

ก่อกำเนิดมาจากหน่วยทหารจู่โจมจำนวนหนึ่ง ซึ่งเรียกตัวเองว่า การเผชิญหน้าเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ในปี 1959 นำโดยร้อยเอก AHMED JIBRIL นายทหารซีเรีย ซึ่งเป็นกลุ่มกองโจรเข้าไปปฏิบัติการในอิสราเอล หลังจากปี ค.ศ. 1967 รวมกับกลุ่มอื่น ๆ สมาคมต่าง ๆ ที่ยึดถือในลัทธิชาตินิยมอาหรับและจากสาขาของขบวนการ PFLP แต่ในภายหลังก็แตกแยกแต่ก็สามารถรวมตัวกันได้ โดยยืนยันตามอุดมคติของ PFLP มีอุดมคติของจุดมุ่งหมาย เป็นกลุ่มที่ใช้

²⁸ Ibid.. pp. 168-170.

²⁹ Ibid.. pp. 173-174.

กำลังทหารเพียงอย่างเดียว สมาชิกเป็นผู้นิยมในลัทธิไม่ยอมรับที่จะให้มีสันติภาพในตะวันออกกลาง ยกเว้นรวมเป็นชาติอาหรับทั้งหมด เป็นกลุ่มที่ใช้การปฏิบัติการแบบสงครามกองโจรโดยปฏิบัติการตามแนวชายแดนของอิสราเอล เช่นในเดือนเมษายน 1974 โจมตีหมู่บ้านของอิสราเอลที่ OIRYAT SHEMONA และร่วมกับผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศปฏิบัติการทั่วไป เช่น ส่งจดหมายบรรจระเบิด หรือ ลอบวางระเบิดอากาศยาน กลุ่มนี้ ได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดี GADDAFI ของลิเบียและจากซีเรีย ไม่ค่อยได้รับประโยชน์จากการลอบสังหารบุคคล มีสมาชิกประมาณ 500 คน ผู้มีอำนาจสั่งการคือ AHMED JIBRIL คนที่สองคือ TALAL NAJI (ABU JIHAD TALAL) ซึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารผู้หนึ่งของขบวนการ PLO ความคาดหวังในอนาคตมีไม่มาก แต่ขบวนการนี้ก็เห็นอุปสรรคที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้สันติภาพในดินแดนตะวันออกกลางเกิดขึ้นได้ยาก

2.5.8 ขบวนการเยาวชนชาติอาหรับเพื่อปลดปล่อยอิสราเอลของชาวปาเลสไตน์
(NATIONAL ARAB YOUTH FOR THE LIBERATION OF PALESTINE - NAYLP) เป็นกลุ่ม
ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์³⁰

ประธานาธิบดี GADDAFI ก่อตั้งกลุ่มนี้ขึ้นมาในปี ค.ศ. 1972 โดยนำเอาสมาชิกของขบวนการกันยาทมิฟ และกองกำลังของ PFLP ซึ่งต้องการให้การก่อการร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอึงกลัวที่สุดแม้ว่าขบวนการ PFLP จะตกต่ำลงก็ตาม กัดดาฟีเลือกผู้นำชื่อ AHMED AL-GHAFFOUR เป็นชาวเลบานอนและเป็นผู้ที่มีความสนิทสนมกับกลุ่มของอาราฟัดเป็นอย่างมาก และอาราฟัดก็ได้ส่ง AL-GHAFFOUR ไปลิเบียเพื่อเป็นเหตุให้อาราฟัดที่ลิเบีย AL-GHAFFOUR จึงได้รู้สึกผิดหวังการพัฒนาทางการเมืองของอาราฟัด จึงได้จากกัดดาฟีมา และละทิ้งลัทธิรุนแรงไปโดยมีอุดมคติของจุดมุ่งหมายที่จะใช้วิธีการสร้างความหวาดกลัวเพื่อให้รวมเป็นชาติอาหรับและมุ่งทำลายอิสราเอลในด้านความเคลื่อนไหว จะใช้วิธีการตามลัทธิการก่อการร้ายเป็นสำคัญ เช่น การลอบสังหารที่กรุงโรม โดยการขว้างระเบิดไปที่สายการบิน PAN อเมริกา เป็นเหตุให้ประชาชนชาวอเมริกันเสียชีวิตไป 32 คน บาดเจ็บ 18 กระทำการเป็นสลัดอากาศ และลักลอบสังหารบุคคลสำคัญ เป็นต้น มีความเกี่ยวพันในระดับระหว่างประเทศ ก็คือ ลิเบีย การปฏิบัติของกลุ่มใช้วิธีการข่มขู่เพื่อให้มีการปล่อยตัวสมาชิกของขบวนการที่ถูกจับกุมตัวไป เชื่อว่าขบวนการนี้จะอยู่ไม่ได้นาน เนื่องจากความ

³⁰ Ibid., pp. 174-175.

แตกต่างกันภายในสมาชิกของกลุ่ม ความคาดหวังในอนาคตของกลุ่มไม่มี

2.5.9 ขบวนการมิถุนายนทมิฬ (BLACK JUNE OR THE CORRECTIVE MOVEMENT FOR AL FATAH) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์³¹

ถูกก่อตั้งขึ้นมาโดย SABRI AL-BANNA อันเป็นชื่อรหัสของ ABUNIDAL ซึ่งถือว่าเป็นผู้ทรยศของกลุ่มกัมฮายนทมิฬ และใช้วิธีการต่อสู้อิสราเอล โดยการสร้างความหวาดกลัว ความรุนแรง ABU NIDAL ดึงดูดสมาชิกของกลุ่ม AL-GHAFFOUR มาถึงกลุ่มของตน แต่เขาก็ถูกตัดสินลงโทษให้ถูกสังหารโดยองค์การ FATAH อย่างเช่นที่ AL-GHAFFOUR เคยถูกลงโทษข้อหาของ ABU NIDAL คือการพยายามลอบสังหารผู้นำ FATAH มีอุดมคติและจุดมุ่งหมายคือในตอนปลายปี ค.ศ.1967 ABU NIDAL ให้ทัศนคติต่อกลุ่มก่อการร้ายอาหรับว่า การปฏิวัติของชาวอาหรับทั้งหมดนั้นควรมีผู้นำขบวนการของชาวปาเลสไตน์เพียงคนเดียวเท่านั้น ในด้านความเคลื่อนไหว ลอบสังหาร SAID HARNMAMI ผู้แทนขององค์การ AL FATAH ในกรุงลอนดอนเมื่อมกราคม 1978 สาเหตุจาก HARNMAMI เป็นผู้ประสานงานให้มีการเจรจากับอิสราเอล ขบวนการนี้อยู่ภายใต้การสนับสนุนของอิรัก มีสำนักงานในกรุงแบกแดดและเป็นปฏิปักษ์กับซีเรีย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเมืองกับนักศึกษาอาหรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงลอนดอน เคยสร้างความหวาดผวให้กับผู้ที่ต้องการนำสันติภาพมาสู่ตะวันออกกลาง กลุ่มนี้ไม่มี ความคาดหวังอะไรได้อีก

2.5.10 กองทัพชั่วคราวไอร์แลนด์รีพับลิกัน (PROVISIONAL IRISH REPUBLICAN ARMY - PIRA) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในไอร์แลนด์³²

การก่อตั้งขึ้นในปี 1969 เมื่อกองกำลังทหารชั่วคราวของ SINN FEIN แดกแยกออกมาจากของ IRA ซึ่งสาเหตุแห่งการแตกแยกเป็นเรื่องของลัทธิชาตินิยมในการนับถือศาสนาและกลับกลายเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีลัทธิศาสนาจึงเป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในไอร์แลนด์ที่ก่อตั้งขึ้นมาเป็นเวลาถึง 400 ปีมาแล้วและยากที่จะยุติมีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้นำคือ DAVID O'CONNEL ที่ต้องการทำลายล้างการปกครองของอังกฤษ

³¹Ibid.. pp. 176-177.

³²Ibid.. pp. 177-178.

ในไอร์แลนด์ โดยยึดถือตามกฎเกณฑ์ที่ใช้ในแอลจีเรีย คือการใช้กำลังอาวุธ เพื่อผลทางการเมือง เป็นส่วนที่ยังประโยชน์เท่าเทียมกัน การกระทำเพื่อการปฏิวัติ อย่างไรก็ตามคำกล่าวนี้เป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการนิยมในลัทธิฟาสซิสต์มากกว่า กลุ่มผู้ก่อการร้ายพยายามใช้กำลังบังคับให้นิกาย PROTESTANTS ซึ่งเป็นการนิกายที่มีจำนวนผู้นับถือมากกว่านิกาย CATHOLIC ในไอร์แลนด์เหนือให้ ยอมตามข้อเรียกร้องของขบวนการที่ต้องการให้ ULSTER เป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในสหภาพเครือจักรภพอังกฤษ ผู้ก่อการร้ายจึงเริ่มปฏิบัติการโดยการสังหารบุคคล ช่มชู้ ลอบวางระเบิดและการต่อสู้ โดยใช้กำลังอาวุธ ทั้งในเมืองและชนบท ผู้ก่อการร้ายยังสังหารเอกอัครราชทูตอังกฤษที่ DUBLIN และเริ่มก่อวินาศกรรมในอังกฤษโดยใช้กลุ่มประชาชน การเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายนี้เป็นเหตุให้มีผู้ เสียชีวิตไปเป็นพัน ๆ คน ความเกี่ยวพันในระดับระหว่างประเทศ มีลักษณะระหว่างขบวนการ การเคลื่อนไหวของ BRETON และ BASQUE ซึ่งมีความสัมพันธ์กับขบวนการปาเลสไตน์ โดยเฉพาะขบวนการเผชิญหน้าเพื่อการปลดแอกของปาเลสไตน์ โดยสมาชิกบางคนจะได้รับการฝึกที่กลุ่มประเทศ อาหรับและพันเอก GADDAFI ก็ได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านการเงินและอาวุธต่างๆ แต่ส่วนใหญ่ ของผู้ก่อตั้งนั้นจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชาวไอริชที่อพยพไปอยู่ในอเมริกา ถึงแม้ว่าในปี ค.ศ. 1977 จะมีการตัดความช่วยเหลือลงบ้างก็ตาม แต่ก็ยังมีอิทธิพลของชาวไอริชในอเมริกาที่สามารถส่งผล ให้กลุ่มเคลื่อนไหวกระทำการที่สร้างความทุกข์ทรมาน และภัยอันตรายอันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ปรากฏขึ้น ในไอร์แลนด์ มีกองกำลังที่เคร่งครัดซึ่งเป็นแกนสำคัญที่กระทำการในลักษณะกองโจร โดยมีจำนวน ไม่มากนัก ได้ทำการต่อสู้ด้วยความชำนาญ และกองทัพของอังกฤษก็ไม่ประสบความสำเร็จในการปราบปราม โดยมีเหตุผลทางการเมืองที่ทำให้กองทัพอังกฤษไม่สามารถใช้กำลังเข้าปราบปรามได้ อย่างเต็มที่ สิ่งที่ประสบความสำเร็จของกลุ่มอย่างสูง คือในบางส่วนของ LONDONDERRY ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นพื้นที่อิทธิพลของกลุ่มและลดอำนาจของตำรวจลง ไม่ได้รวมทั้งพื้นที่ใน ARMAGH ซึ่งถูกแบ่งแยกออกเป็นเขตพื้นที่ของกองโจรและกองกำลังและการที่กองกำลังทหารจะเข้าไปปฏิบัติการก็เสี่ยงอยู่มากในลอนดอนเมื่อแก๊ง BALOMBE STREET ลอบวางระเบิดโดยมีเจตจำนงที่จะ แสดงอิทธิพล จึงทำให้ตำรวจต้องทำหน้าที่หนักขึ้น จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ รวมทั้งในไอร์แลนด์เหนือ ด้วย แต่ก็มีสมาชิกของกลุ่มหลายคนที่ถูกจับกุมขังและถูกฆ่าตาย และรัฐบาลอังกฤษก็เริ่มเบี่ยงเบน ในปัญหาจึงพยายามที่จะไม่เผชิญหน้าด้วยการต่อสู้กับกองกำลังของกลุ่ม แต่ยังไม่สามารถแก้ไข ปัญหาให้ลุล่วงไม่ได้จนกระทั่งปัจจุบันนี้ สมาชิกที่เป็นแกนสำคัญมีประมาณ 300-400 คน แต่ด้วยการยึดถือในพระเจ้าเดียวกันจึงทำให้กลุ่มเยาวชน ผู้หญิง และเด็กก็เป็นผู้สนับสนุนกลุ่มได้อย่างดี

เช่นการก่อวิน โดยใช้ก้อนหินหรือสิ่งของอื่น ๆ ขวางปาเจ้าหน้าที่และด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้ระดับกองกำลังของอังกฤษพยายามปิดล้อมผู้ก่อการร้าย และตัดอำนาจการเคลื่อนไหวและใช้ยุทธวิธีการต่อสู้ในทางการเมือง แต่จะกระทั่งบัดนี้ก็ไม่สามารถปราบปรามให้หมดสิ้นลงไปได้ เหตุการณ์ในไอร์แลนด์เหนือก็ยังมีเกิดขึ้นเสมอ เช่น เมื่อต้นปี ค.ศ.1988 ประชาชนก็รวมสังหารทหารอังกฤษ 2 คนถึงแก่ความตาย เป็นต้น

2.5.11 กองกำลังปฏิวัติ EJERCITO DEL PUEDIO (ERP) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในอาร์เจนตินา³³

เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1969 โดย ROBERTO SANTOCHO ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในพรรคแรงงานเพื่อการปฏิบัติ และเริ่มปฏิบัติการในปี ค.ศ.1970 ภายหลังจากการเสียชีวิต 3 ปีของ CHE GUEVARA ผู้ซึ่งไม่เห็นด้วยกับระบอบการปกครองในอาร์เจนตินาและหาพื้นที่ที่เหมาะสมตั้งเป็นกองกำลังปฏิวัติและได้ถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย นิยมในลัทธิมาร์ก-เลนิน และของตรอสกี โดยต้องการอุทิศตนเพื่อสงครามกองโจร และหาเงินสนับสนุนจากการลักพาตัวนักธุรกิจชาวต่างประเทศและนักการทูตไปเรียกค่าไถ่ ลอบสังหารเจ้าหน้าที่ของรัฐ และสมาชิกของผู้ที่นิยมขวาและพยายามทำลายโครงสร้างของระบบสังคม สร้างปัญหาให้กับรัฐบาลอาร์เจนตินาอย่างมาก ในด้านความสัมพันธ์ในระดับระหว่างประเทศ ขบวนการ ERP ส่วนมากแล้วจะปฏิบัติการร่วมกับกลุ่มในอเมริกาใต้ ซึ่งมีชื่อเรียกว่า JUNTA DE CO-ORDINATIN REVOLUSION (JCR) และได้รับการสนับสนุนจากขบวนการ ERP ส่วน JCR ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1974 ส่วนการลอบสังหารเอกอัครราชทูตของอเมริกาใต้ในยุโรปนั้นจะร่วมมือกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายในยุโรปและขบวนการของชาวปาเลสไตน์ สมาชิกของกลุ่ม JCR ยังเป็นสมาชิกในกองกำลังเพื่อการปลดแอกของชาติในโบลิเวีย (ELN), กองกำลังฝ่ายซ้ายเพื่อปฏิวัติในชิลี (MIR), กองกำลังเพื่อการปลดแอกของชาติในปารากัว (FRIPALINA) และขบวนการในอุรุกวัย (MLN) เนื่องจากขบวนการ ERP กลับร่ำรวยขึ้นอย่างมากและก็เป็นผลให้ให้ประชาชนเป็นจำนวนมากถึงแก่ความตาย จึงต้องสูญเสียจุดมุ่งหมายเพื่อการปฏิวัติในอาร์เจนตินา ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่ทดลองพิสูจน์ในอุดมคติของยุทธวิธีการก่อการร้ายเพื่อการล้มล้างระบบนิยมขวา หรือเป็นมาตรการที่ใช้ความ

³³ Ibid., pp. 180-182.

รุนแรงเพื่อการล้มล้างรัฐบาลและนำไปสู่การปฏิวัติ และในภายหลังกลุ่มผู้ก่อการร้ายขบวนการนี้จึงมีการเคลื่อนไหวน้อยลง เมื่อรัฐบาลอาร์เจนติน่าปราบปรามอย่างจริงจัง แม้ว่าผู้ก่อการร้ายจะสูญเสียกำลังไปมากเมื่อมีเหตุการณ์สู้รบ ก็ยังยืนยันเพื่อจุดมุ่งหมายของขบวนการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับข่าวกรองจากผู้นับถือศาสนาิกาย CATHOLIC และสหภาพที่นิยมซ้ายสำหรับ จุดมุ่งหมายในอนาคต นั้นเนื่องจากความแข็งแกร่งต้องสูญเสียไปมากจึงมีการปฏิบัติการการก่อการร้ายในเมือง แต่ก็ยังยึดมั่นในอุดมการณ์อยู่เช่นเดิม

2.5.12 ขบวนการปลดแอกและการปฏิวัติ (FRONT DE LIBERATION DE LA BRETAGNE-ARMEE REVOLUTIONAIRE BRETONNE-FLB-ARB) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศฝรั่งเศส³⁴

ก่อกำเนิดมาจากลัทธิชาตินิยมของ BRETON และกลุ่มที่ยึดถือในธรรมเนียมปฏิบัติ เริ่มปฏิบัติการรุนแรงครั้งแรกในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1966 สมาชิกของขบวนการ COMITE NAIONAL DE LA BRETAGNE LIBRE มีเลขานุการคือ YANN GOULET ซึ่งเป็นทหารผ่านศึกมาก่อนแต่ถูกตัดสินว่ามีความผิด เพราะให้การช่วยเหลือเยอรมันในระหว่างสงคราม ปัจจุบันอาศัยอยู่ในไอร์แลนด์ มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย ต้องการปลดปล่อยให้ BRITTANEY มีเสรีภาพจากการปกครองของฝรั่งเศส โดยมีสภาและรัฐบาลของตนเอง ส่วนกลุ่มอื่น ๆ เช่น THE FRONT DE LIBERATION DE LA BRETAGNE-POUR LA LIBERATION NATIONALE ET LE SOCIATILISME (FLB-LNS) ถูกกล่าวหาว่าเป็นฝ่ายที่นิยมขวาใน BRETAGNE และสอดคล้องด้วยระบบฟาสซิสต์ ความเคลื่อนไหวของกลุ่มเริ่มปฏิบัติการครั้งแรกในช่วงปลายปี 1960 โดยมักใช้วิธีการลอบวางระเบิด แต่สิ้นสุดเมื่อสมาชิกของกลุ่มจำนวน 60 คน ถูกจับในปี ค.ศ.1960 อย่างไรก็ตาม 60 คน ก็ได้รับนิรโทษกรรม และลอบวางระเบิดอีกในปี ค.ศ.1971 - 1972 แต่ก็เริ่มปฏิบัติการขึ้นอีกในปีต่อมา แต่กลุ่มนี้ก็ไม่ได้ปฏิบัติการในทางเป็นสัจจอากาศหรือลอบสังหาร ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1972 SOAR EIRE (กลุ่มอิสระในไอร์แลนด์) กล่าวว่าสมาชิกจำนวน 16 คน ของ FLB ได้รับการฝึกทางด้านอาวุธจากค่ายฝึกอย่างลับ ๆ ในไอร์แลนด์ และยังมีรายงานในปีเดียวกันอีกว่ามีสัญญาณระหว่างขบวนการ BASQUE EUZKADI TA AZKATADERNA IRA และ FLB

³⁴ Ibid., pp. 185-186.

เพื่อผลักดันเป็นจุดมุ่งหมายในทางการเมือง และร่วมมือกันอย่างจริงจัง รวมทั้งการสนับสนุนทางด้านกำลังอาวุธซึ่งกันและกัน ขบวนการนี้ปรากฏขึ้นในลักษณะที่ไม่ได้เป็นการก่อการร้ายอย่างจริงจังนักและไม่ได้ใช้วิธีการรุนแรงอย่างพวกกลุ่มนิยมซ้าย โดยมีจุดมุ่งหมายต้องการให้ BRETON เป็นอิสรภาพแต่ไม่มีการกระทำใดที่จะให้ประสบความสำเร็จมีกำลังสำหรับการเคลื่อนไหวเกิน 200 คน ในด้านความคาดหวังในอนาคต มีเพียงเล็กน้อยหรืออาจจะไม่มี ความเคลื่อนไหวของกลุ่มเพื่อให้ BRETON เป็นอิสรภาพต้องถูกต่อต้านปราบปรามอย่างหนักจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและได้รับการสนับสนุนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

2.5.13 ขบวนการ ACTION POUR LA RENAISSANCE DE LA COESE (ARC)

เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศฝรั่งเศส³⁵

ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1967 ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในภูมิภาค CORSICA เพื่อการต่อต้านป้องกันในการสงวนทรัพยากรของหมู่เกาะ โดยเฉพาะไร่ร่อนและเพื่อการรับรอนักท่องเที่ยวซึ่งฝรั่งเศสพยายามบีบบังคับให้แยกตัวออกจากแอลจีเรีย ในขณะที่ประชาชนชาวเกาะต้องอพยพออกจากเกาะเพื่อไปสู้แผ่นดินใหญ่ ABC จึงก่อตั้งขึ้น และใช้วิธีที่ไม่รุนแรงแต่ในระยะเวลาดำเนินการก็เพิ่มกำลังและความรุนแรงมากขึ้น จนถึงประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มชาว CORSICAN ก็ไม่ยอมเคารพตามกฎเกณฑ์ทางการปกครอง มีอุดมคติและจุดมุ่งหมาย ในลัทธิชาตินิยมกลุ่มผู้ก่อการร้ายต้องการอิสรภาพในการแสดงความคิดเห็น และการปกครองซึ่งอยู่ภายใต้โครงสร้างของสาธารณรัฐฝรั่งเศส ดังนั้นจึงมีการโจมตีด้วยระเบิดอย่างจริงจังในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1975 เมื่อมีการเคลื่อนย้ายที่เก็บเหล่าอาวุธจากแอลจีเรียไปยังฝรั่งเศส สมาชิกของขบวนการประมาณ 50 คน พร้อมด้วยอาวุธได้เข้าโจมตีโดยผู้นำคือ ดร. EDMOND SIMEONI และได้สังหารตำรวจไป 2 คนก่อนที่จะยอมแพ้ SIMEONI ถูกตัดสินให้จำคุกเป็นเวลา 5 ปี แต่ได้รับการรอลงอาญาไว้กำหนด 2 ปี มีการโจมตีด้วยระเบิดตามเป้าหมายบนเกาะและบนแผ่นดินใหญ่ด้วย ในด้านความสัมพันธ์ในระดับระหว่างประเทศไม่มีถึงแม้ว่าจะมีการร้องเรียนกันว่า พันเอกกิตดาฟี่ของลิเบียเสนอที่จะให้เงินช่วยเหลือ สำหรับความสำเร็จที่เคยได้รับ มีการบีบบังคับเจ้าหน้าที่ชั้นสูงให้เคลื่อนย้ายชาวฝรั่งเศสจำนวน 3,000 คน ซึ่งเป็นทหารต่างตัวออกไปจากเกาะ และมีประชาชนเป็น

³⁵ Ibid., pp. 186-187.

จำนวนมากที่ให้การสนับสนุนต่อสหภาพแรงงาน มีสหภาพการตั้งการความช่วยเหลือและเมื่อครั้ง SIMEONI ถูกจับกุมตัวผู้ต้องหาประมาณ 10.000 คนก็เดินขบวนเรียกร้องให้ปล่อยตัว SIMEONI ผู้นำคนสำคัญ คือ DR.SIMEONI และ MAX น้องชายของ SIMEONI ซึ่งเป็นเลขานุการของขบวนการสำหรับ ความคาดหวังในขณะนั้นจะใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อให้ได้ไว้เกิสรภาพและหากประสบผลสำเร็จ ขบวนการ ARC ก็ยังจะคงกลุ่มผู้ก่อการร้ายไว้เพื่อให้เป็นกำลังที่สร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นได้ ในทันที แต่ไม่ใช่ลักษณะเป็นการก่อการร้ายอย่างติดรากฝังแน่น

2.5.14 กองพลน้อยแดง (BRIGATE ROSSE-RED BRIGADES) เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้าย ระหว่างประเทศในประวัติศาสตร์

ก่อตั้งขึ้นจากกลุ่มที่นิยมซ้ายจัดในช่วงต้นปี ค.ศ.1970 ประวัติความเป็นมา ของกองพลน้อยแดงเป็นอย่างดีเช่นเดียวกับกับกลุ่ม BAADER-MEINHOF โดยเริ่มจากการก่อการ จลาจลของนักศึกษาที่แสดงออกมา ซึ่งความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยกับลัทธิการปกครอง มีอุดมคติและ จุดมุ่งหมาย DR.GUIDO VIOLA อัยการของรัฐได้ทำการสำรวจค้นคว้าอย่างจริงจังเป็นเวลา 3 ปี จึงได้ทราบว่ากลุ่มนี้ทำการก่อการตั้งขึ้นมาตามลัทธิคอมมิวนิสต์ และใช้อาวุธเป็นกำลังต่อสู้โดย เห็นว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ของ MAOIST เป็นสิ่งที่ถูกต้องอย่างแท้จริง มักให้ยุทธวิธีการลอบวาง เพลิง ฆาตกรรม การจับตัว บุคคลไปเรียกค่าไถ่ และการลอบวางระเบิด สมาชิกทุก ๆ คนมี ความสามารพิเศษในการก่อการร้าย และเป็นปฏิปักษ์อย่างแรงกับกลุ่มนิชมขวาจัดอีกทั้งฝ่ายที่ไม่ เห็นด้วย พวกนักหนังสือพิมพ์มักเป็นเป้าหมายโจมตีที่สำคัญ เช่น ในครั้งแรกให้อาวุธถึงที่ท่า ของนักหนังสือพิมพ์ที่เขียนโจมตีผู้ก่อการร้าย และในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1977 CASIO CASOLEGNO รองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ TURIN ถูกยิงถึง 3 ครั้ง และถึงแก่ความตายในที่สุด ผู้ก่อการร้ายโทรศัพท์แจ้งบรรดาหนังสือพิมพ์ทั้งหลายได้ทราบว่า การบริหารของรัฐจะเกิดความยุ ดิศรรมก็ได้แก่กลุ่มกองพลน้อยแดงในเดือนกันยายน ค.ศ.1977 ANGELO PISOLI.FESI สมาชิกของ กลุ่มนิชมขวาจัดถูกยิงตาศที่กรุงโรม การลอบสังหารของผู้ก่อการร้ายในปี ค.ศ.1977 เป็นเหตุ ให้ประชาชนได้รับบาดเจ็บถึง 37 คน ส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเอกชนที่ประกอบกิจการ กุศลสาธารณชนสหภาพการกองพลน้อยแดงมีความเชี่ยวชาญในการก่อการวินาศกรรมตามสถานที่ประกอบ

²⁹ Ibid.. pp. 197-199.

กิจการอุตสาหกรรม โดยใช้วิธีการวางเพลิงนอกจากนี้ยังมีการสังหารผู้นำฆาตเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต่อต้านกลุ่มผู้ก่อการร้ายและนักหนังสือพิมพ์ ในด้านความสัมพันธ์ในระดับระหว่างประเทศนั้นมีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มปาเลสไตน์เนื่องจากทัศนคติที่มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกัน และมีความใกล้ชิดกับกลุ่ม BAADER-MEINHOF มีข้อน่าสังเกตว่ากลุ่มกองพลน้อยแดงกับกองกำลังฝ่ายแดงในเยอรมันตะวันตกมีความคล้ายคลึงกันมาก กรณีการลักพาตัวอดีตนายกรัฐมนตรี Aldo Moro มีรายงานว่าผู้ก่อการร้ายได้รับคำสั่งจากกลุ่มผู้ก่อการร้ายในประเทศเยอรมัน เป็นต้น จนเชื่อกันว่ากองกำลังฝ่ายแดงในเยอรมันและกองพลน้อยแดงเป็นองค์การเดียวกัน กลุ่มนี้ได้ใช้ยุทธวิธีการก่อการร้ายเป็นเครื่องมือที่สำคัญเพื่อสร้างความปั่นป่วนในอิตาลีและจะนำไปสู่ระบอบกบฏโค่นล้มซึ่งสามารถที่จะทำให้สถานการณ์ของรัฐบาลตกต่ำลงได้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มนิคมซ้ายกลุ่มอื่น ๆ อีกด้วย และกลุ่มนี้พยายามที่จะสร้างความปั่นป่วนทางการเมืองให้เกิดขึ้นอีกด้วย สำหรับสมาชิกของกลุ่มนั้นไม่มีจำนวนที่แน่นอน แต่ประมาณได้ว่ามีสมาชิกอยู่ประมาณ 100 คน ที่ลอบปฏิบัติการตามเป้าหมายต่าง ๆ แต่ภายหลังจากเหตุการณ์สังหารอดีตนายกรัฐมนตรี MORO ทำให้เชื่อว่า กองพลน้อยแดงมีกำลังมากกว่าที่ประมาณไว้ ผู้นำขบวนการ คือ REANTO CURCIC ถูกจับกุมตัวไว้ได้ แต่ก็เป็นอิสระเมื่อสามารถหลบหนีจากที่คุมขังได้โดยมีกำลังสนับสนุนในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1975 แต่ก็ถูกจับกุมตัวได้อีกในเดือนมกราคม ค.ศ. 1976 และถูกตั้งข้อหาว่ากระทำความผิดฐานจับตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ ปล้นทรัพย์และสะสมกำลังอาวุธ ส่วนความคาดหวังในอนาคตนั้น เกิดมีกลุ่มใหม่ที่กระทำการต่อต้านผู้ก่อการร้ายกองพลน้อยแดง และสมาชิกกองพลน้อยแดงก็ถูกจับกุมตัวไปบ้าง จึงไม่สามารถสร้างปัญหาให้กับประเทศได้มากนัก และยังคงถูกราบปรามอย่างต่อเนื่อง จึงไม่สามารถขยายฐานของการก่อการร้ายออกไปได้กว้างขวางขึ้น นอกจากนี้กองพลน้อยแดงก็ยังแตกแยกออกไปเป็นองค์การใหม่อีก จึงเชื่อกันว่ากองพลแดงน้อยจะตั้งสร้างกำลังขึ้นมาใหม่อีก โดยการยุบวงล้อมที่เยาวชนที่มีหัวรุนแรง เพื่อให้ลุกขึ้นมาต่อสู้ตามอุดมคติของขบวนการ

2.5.15 กลุ่มกรรมกรที่ติดกำลังอาวุธ (NACLEI ARMATI PROLETARI-ARMED PROLETARION (CEJIS) NAP เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในประเทศอิตาลี³⁷

ความเข้มแข็งของ กลุ่มนี้ เริ่มแสดงตัวออกมา เมื่อใช้กำลังปฏิบัติการในช่วงปลาย

³⁷ Ibid pp. 200-201

ปี ค.ศ. 1974 และมีฐานกำลังสำคัญที่กรุงเวนิส โดยที่ถือว่าเป็นกลุ่มผสมระหว่างนักศึกษา อาสาสมัครและพวกที่แตกแยกมาจาก LOTTA CONTINUA โดยกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่นิยมทำฟัด และสนับสนุนการนัดหยุดงาน NAP เกี่ยวข้องกับกองพลน้อยแดงอย่างมาก และในปี ค.ศ. 1976 ก็เริ่มปฏิบัติการโจมตีพร้อมกันกับกองพลน้อยแดง ในด้านอุดมคติและจุดมุ่งหมายของกลุ่มนี้ ต้องการปฏิวัติ เปลี่ยนแปลงสังคมซึ่งไม่มีแนวความคิดตามลัทธิมาร์ค เลนิน และสตาลิน และต้องการทำลายระบบเก่า ๆ ให้หมดสิ้นไป มีความเชี่ยวชาญในการโจมตีที่คุมขัง และในปี ค.ศ. 1975 ประกาศว่าจะโจมตีที่คุมขัง 3 แห่ง ยุ้งให้มีการก่อการจลาจลในที่คุมขัง VITERBO และลักพาตัวเจ้าหน้าที่ปกครองไปจาก GIUSEPPE DI CERNARO เมื่อผู้นำหญิง 2 คน ของขบวนการคือ MARIO PIAVIANAL และ FRANCA SALERNO ถูกตัดสินให้จำคุกเป็นเวลา 4 ปี ในรัชกาลที่ส่วนในการต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจและทำให้พนักงานกรรมากรเห็นจำนวนมากพร้อมที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้ กลุ่มมีความสัมพันธ์กับกลุ่ม BAADER-MEINHOF และจะพยายามทำให้ลิดาลีเข้าสู่ยุค ฮานาปีโดย ความแข็งแกร่งของกลุ่มล้นเหลือลงไปมากมาหลังปี ค.ศ. 1977 เมื่อสมาชิกของกลุ่มถูกจับตัวได้ แต่กลุ่มก็พร้อมที่จะปฏิบัติการร่วมกับกองพลน้อยแดงได้ แม้ว่ากองพลน้อยแดงจะดูถูกว่าเป็นกลุ่มที่ไม่มี ความหมายก็ตาม ในด้านความคาดหวังในอนาคตของกลุ่มนี้ไม่มี

2.5.16 ขบวนการโจรก่อการร้าย (ท.จ.ก.) ในประเทศไทย (ข้อมูลส่วนนี้ ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องนี้ โดยตรงและไม่อาจเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลในส่วนนี้ได้)

จุดเริ่มต้นความคิดในการแบ่งแยกดินแดน 3 จังหวัดของภาคใต้ของ ท.จ.ก. นั้น ได้เริ่มเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2444 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ภายหลังจากการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองส่วนภูมิภาคเป็นระบบเทศาภิบาลซึ่งมีการปรับปรุงหัวเมืองชายแดนภาคใต้ทั้งหัวเมืองให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย โดยยก เป็นมณฑล รัตนาธิ ซึ่งแต่เดิมนั้นหัวเมืองทั้ง 7 หัวเมืองนั้นมีลักษณะการปกครองแบบกษัตริย์ มีเจ้าเมืองทรงแปลงละเมืองปกครองตนเอง มีอำนาจสิทธิ์ขาดในการปกครอง แต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเอาระบบเทศาภิบาลเข้ามาให้ตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ ร.ศ. 116 ทำให้อำนาจในการปกครองของพระยาเมืองทั้ง 7 ถูกริบครนไปเป็นอันมากเนื่องจากรัฐบาลส่วนกลางได้ส่งข้าหลวงจากส่วนกลางมาดำเนินการปกครองโดยตรงทำให้เจ้าพระยาเมือง โดยเฉพาะเมื่อเจ้าผู้ครองเมือง

ปัตตานีในสมัยนั้นไม่พอใจเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ถูกลดบทบาทมาเป็นผู้ปกครองเมืองธรรมดา
 เจ้าผู้ครองเมืองปัตตานีพระยาวิชิตภักดี (อับดุลกาเดร์ บินตวนกูอามารุดดีน)
 เกิดความไม่พอใจเป็นอย่างมาก ถึงกับประกาศว่าไม่ขอขึ้นต่อข้าหลวงเทศาภิบาล และยังได้ทำ
 การยุบราษฎรซึ่งนับถือศาสนาอิสลามและมีเชื้อสายมลายูให้ลุกขึ้นมาเคลื่อนไหวก่อความไม่สงบ
 ขึ้นในบ้านเมือง จนในที่สุดอับดุลกาเดร์ถูกจับด้วยข้อหากบฏถูกถอดยศและส่งตัว ไปคุมขังไว้ที่
 จังหวัดพิษณุโลก

ต่อมา อับดุลกาเดร์ ได้รับพระราชทานอภัยโทษในสมัยของรัชกาลที่ 6 จึง
 กลับไปยังปัตตานีอีกครั้งหนึ่งอย่างสามัญชน แต่การกลับครั้งนี้ของอับดุลกาเดร์นั้นกลับ ไปพร้อมกับ
 ความต้องการที่จะแบ่งแยกดินแดน เมื่อกลับไปถึงปัตตานีอับดุลกาเดร์ได้วางแผนที่จะฆ่าข้าราชการ
 ไทยชั้นผู้ใหญ่ที่ทำการปกครองอยู่ในปัตตานี แต่แผนกลับถูกเปิดเผยเสียก่อนจึงทำไม่สำเร็จ ดังนั้น
 อับดุลกาเดร์จึงต้องหลบหนีไปอยู่รัฐกลันตัน มาเลเซีย และถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2476 เหลือไว้
 แต่อุดมการณ์แบ่งแยกดินแดน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ออกเป็นรัฐอิสระความคิดแบ่งแยกดินแดนได้
 ตกทอดมาเป็นมรดกทางอุดมการณ์มาถึง ตวนกู มะไฮยัดดีน ซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายของอับดุล
 กาเดร์ รับผิดชอบดำเนินการเพื่อให้บรรลุผลตามความประสงค์ของผู้เป็นบิดา

ต่อมาช่วงปี 2482-2486 รัฐบาลไทยในขณะนั้นภายใต้การนำของ จอมพล
 ป. พิบูลสงคราม ได้ประกาศนโยบายรัฐนิยมบีบบังคับเข้มงวดน้ำใจชายไทยมุสลิมให้สวมหมวก นุ่ง
 กางเกงเหมือนชาวไทยทั่วไป จึงทำให้ชาวมุสลิมเกิดความไม่พอใจ เกลียดชังรัฐบาลหนักยิ่งขึ้น
 รอยร้าวฉานระหว่างชาวไทยมุสลิมกับรัฐบาลยิ่งปรากฏชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก ในเมื่อข้าราชการใน
 ท้องถิ่นทำตัวกดขี่เข้มงวด ซาดุศุธรรม จนทำให้เกิดช่องว่างมากยิ่งขึ้นระหว่างรัฐบาลกับชาวไทย
 มุสลิม ทำให้ชาวไทยมุสลิมมีความรู้สึกแบ่งแยกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากราชการไทยซึ่ง
 ก่อให้เกิดทัศนคติว่า "ตนไม่ได้เป็นคนไทย" ประกอบกับความรู้สึกที่เป็นมาจากอดีตบวกกับสถานการณ์
 ในปัจจุบันขณะนั้น ที่มีการกระทบกระทั่งกันระหว่างชาวไทยมุสลิมกับชาวไทยพุทธ

ชาวไทยมุสลิมจึงจับมือรวมตัวกันจับอาวุธลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลทันที โดยจัดตั้ง
 เป็นกลุ่มขบวนการขึ้น เพื่อก่อการร้ายและต่อต้านรัฐบาล ขบวนการ ช.จ.ก. นี้ในปัจจุบันมี 3
 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

- ขบวนการปลดปล่อยประชาชาติปัตตานี (B.N.P. : BARISAN

- แนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติปัตตานี (B.R.N. : BARISAN REVOLUTION NATIONAL)

- พูโล (P.U.L.O. : PATANI United Liberation Organization)

2.5.16.1 ขบวนการปลดปล่อยประชาชนชาติปัตตานี (B.N.P.)

(ข้อมูลส่วนนี้ ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องนี้ โดยตรงและ ไม่อาจเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลส่วนนี้ได้)

ขบวนการ B.N.P. เป็นขบวนการแรกที่มีประวัติศาสตร์นานที่สุด ซึ่งแกนนำของขบวนการคือทนายทอติตมระยาเมืองต่าง ๆ ที่สูญเสียอำนาจในสมัยรัชกาลที่ 5 หัวหน้าคนแรกของขบวนการคือ ตวนกู มะไฮยิตดิน เสียชีวิตเมื่อ พ.ศ. 2496 ได้ ตวนกูยะลา นาแซ หรือ นายอตุลย์ ณ สายบุรี รับช่วงดำเนินการต่อทางอุดมการณ์ เมื่อตวนกูยะลา นาแซ เสียชีวิตลงเมื่อ พ.ศ. 2520 ตำแหน่งหัวหน้าของขบวนการจึงตกแก่ พ.ต. ตวนกูมามุสโลมาน นายทหารมาเลเซีย นอกราชการ ลูกชายตวนกูมะไฮยิตดิน หัวหน้าขบวนการคนแรก ตั้งสำนักงานอยู่ที่บ้านกำปงปาเส ปูเต๊ะโตตาบรู รัฐกลันตัน มาเลเซีย พ.ต. ตวนกูมามุสโลมานเป็น เลขาธิการกลุ่ม มีนาย เปาะแยะตือเระ เป็นหัวหน้ากองกำลังติดอาวุธมีอุดมคติและจุดมุ่งหมายของขบวนการ คือต้องการ แบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ออกเป็นอิสระ สถาปนาการปกครองในรูปสาธารณรัฐ ปัตตานี นิยมในลัทธิศาสนาอิสลาม เริ่มปฏิบัติการทางด้านทหาร ในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยทั้งสามจังหวัดคือ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส มีกองกำลังติดอาวุธ จำนวนเล็กน้อยหรืออาจไม่มีเลยในปัจจุบัน ในด้านความเกี่ยวพันในระดับระหว่างประเทศนั้น เนื่องจากหัวหน้าของขบวนการคนแรกมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสุลต่านที่ทำการปกครองรัฐกลันตันทำให้การจัดองค์การหรือขบวนการได้รับการสนับสนุนจากชาวรัฐกลันตัน โดยมีการจัดการฝึกอบรมทางทหารให้แก่สมาชิกของขบวนการขึ้นที่รัฐกลันตัน มาเลเซีย แต่ในปัจจุบันหลังจากที่รัฐบาลไทยได้ใช้นโยบายการเมืองนำการทหาร ตามนโยบาย 66/23 ทำให้สมาชิกในขบวนการนี้มอบตัวต่อทางการเป็นจำนวนมาก การปฏิบัติการทางทหารจึงลดน้อยลงรวมทั้งบทบาทต่าง ๆ ของขบวนการนี้ก็ลดลงไปเป็นอันมาก จนเชื่อว่าขบวนการนี้ไม่มีกองกำลังติดอาวุธหลงเหลืออยู่อีกแล้วเพราะได้เข้ามามอบตัวต่อทางรัฐบาลไทยเกือบทั้งหมด และขบวนการ B.N.P. ยิ่งหันมาให้ความสำคัญในการเคลื่อนไหวทางการเมือง หยุคยัง การปฏิบัติการทหาร แต่บทบาททางการเมืองของขบวนการนี้ไม่ได้รับความสำเร็จเท่าที่ควรเชื่อ

ว่าต่อไปในอนาคตอันใกล้^{นี้}ขบวนการ^{นี้}จะสลายตัวไปในที่สุด

2.5.16.2 แนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติ (B.R.N.)

(ข้อมูลส่วนนี้^{นี้}ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องนี้โดยตรงและไม่อาจเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลส่วนนี้ได้)

ขบวนการ^{นี้}ได้อิทธิพลทางความคิดมาจากมาเลเซีย ก่อตั้งเป็นขบวนการเมื่อ 13 มี.ค. 2502 โดยชาวมลายูเซียจาก 2 พรรคการเมืองคือ พรรค PAS และ พรรค BARISAN SOCIALISM ทะยีสฺตรัง โต๊ะมีนา เป็นผู้ริบเอาความคิดมาเผยแพร่จนได้รับการยกย่องว่าเป็น "บิดาแห่งขบวนการกู้เอกราชประชาชาติปัตตานี" และถือเอา 10 ต.ค. 2511 เป็นวันจัดตั้งกองกำลังและเป็นวันกำเนิดขบวนการแนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติ (B.R.N.) ปัจจุบันมีนายทะยีสฺ อับดุลกาวิม หรือ กาเร็ง บินอัลฮัน เป็นเลขาธิการของขบวนการ มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ นครหลวงของมาเลเซียสำหรับอุดมคติและจุดมุ่งหมายของขบวนการ นั้นต้องการแบ่งแยกดินแดน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้และสงขลาบางส่วนจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐอิสลามปัตตานี ทำให้ปัตตานีเป็นรัฐของชาวมุสลิมโดยแท้จริง แต่ความเคลื่อนไหวในปัจจุบันขบวนการ^{นี้}เริ่มลดระดับความรุนแรงทางการปฏิบัติการทางทหารลง เพราะถูกฝ่ายรัฐบาลไทยปราบปรามอย่างรุนแรง และเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลไทย ใช้การปฏิบัติการทางการเมืองนำทางด้านทหาร เป็นผลทำให้สมาชิกของขบวนการเหล่านี้^{นี้}ออกมาบดตัวกับทางการจนมีสมาชิกลดน้อยลง คาดว่าคงเหลืออยู่ประมาณ 130 - 170 คน ทำให้ขบวนการ B.R.N. ต้องหลีกเลี่ยงการปะทะกับทางเจ้าหน้าที่คงเคลื่อนไหวอยู่ในลักษณะเข้าปฏิบัติการทางจิตวิทยาเผยแพร่ความคิดของขบวนการเพื่อหาสมาชิกเพิ่มเติมทดแทนสมาชิกที่ออกมาบดตัวต่อทางการไทย สำหรับความเกี่ยวพันในระดับต่างประเทศนั้นขบวนการ B.R.N. ^{นี้}มีสำนักงานใหญ่อยู่มาเลเซียทำให้การดำเนินงานขอรับความสนับสนุนจากต่างประเทศทางด้านการเงินและกำลังอาวุธทำได้ง่ายขึ้น และทางการไทยยังเชื่อว่าสมาชิกของขบวนการ B.R.N. ^{นี้}ได้รับความสนับสนุนฝึกอบรมทางด้านทหารมาจากลิเบียและซีเรียทำให้สมาชิกของขบวนการ B.R.N. มีศักยภาพทางทหารสูงเมื่อเปรียบเทียบกับขบวนการอื่น ๆ และขบวนการ^{นี้}มักจะปฏิบัติการทางทหารก็ได้ผลจะเห็นได้ว่ามีภารกิจโจมตีสื่อมวลชนเจ้าหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาลเป็นบางครั้งบางคราวทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไทยบาดเจ็บล้มตายอยู่เสมอ สร้างอิทธิพลความกลัวให้เกิดขึ้นกับประชาชนได้ระดับหนึ่ง แต่ในระยะหลัง ๆ จากการที่ทางฝ่ายรัฐบาลไทย

ใช้นโยบายรุกทางด้านการเมืองนำการทหารทำให้สมาชิกในขบวนการออกมามอบตัวกับทางฝ่ายเจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้น ทำให้ขบวนการ B.R.N. ต้องลดการปฏิบัติการทางด้านทหารลงและหันมาปรับปรุงยุทธวิธีใหม่เป็นการเน้นทางด้านการศึกษาแนวร่วมเพื่อสนับสนุนสมาชิกของขบวนการ เป็นผลให้บริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้สงบลงระยะหนึ่ง แต่แนวโน้มในอนาคตเชื่อว่าขบวนการ B.R.N. นี้ถ้าสามารถหาสมาชิกได้ จำนวนระดับหนึ่งที่มาพอแล้วก็จะหันกลับมาเป็นทางด้านการศึกษาปฏิบัติการทางด้านทหารอีกครั้งหนึ่ง ปัจจุบัน ขบวนการ B.R.N. มีสมาชิกลดลงไปมาก เป็นผลมาจากการที่รัฐบาลไทยใช้นโยบายการเมืองนำการทหาร ทำให้สมาชิกและแนวร่วมที่เคยสนับสนุนช่วยเหลือขบวนการนี้ถอนตัวเป็นจำนวนมาก คาดว่าในปัจจุบันนี้จะเหลือกองกำลังติดอาวุธของขบวนการ B.R.N. ประมาณ 130 - 170 คน ในด้านความคาดหวังในอนาคต เชื่อว่าถ้าขบวนการ B.R.N. สามารถหาสมาชิกได้จำนวนมากในระดับหนึ่งแล้ว คาดว่าในอนาคตจะหันกลับมามุ่งปฏิบัติการทางด้านทหารอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ว่าถ้ารัฐบาลไทยสามารถควบคุมและจัดเงื่อนไข สงครามให้หมดไปจากพื้นที่ของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ก็จะทำให้ขบวนการนี้มีแนวโน้มที่จะต้องสลายตัวไปในที่สุดเพราะขาดผู้สนับสนุนขบวนการในพื้นที่

2.5.16.3 องค์การสหปัตตานีเสรีหรือองค์การปลดปล่อยปัตตานี (PATTANI UNITED LIBERATION ORGANIZATION - P.U.L.O.)

(ข้อมูลส่วนนี้ ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องนี้ โดยตรงและไม่อาจเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลส่วนนี้ได้)

ความเป็นมาขององค์การ เกิดจากคนที่เคยชักใยอยู่เบื้องหลังกลุ่มพิทักษ์ประชาชน จึงเริ่มก่อตัวเมื่อ 22 มี.ค. 2511 และเริ่มลงมือปฏิบัติการด้วยอาวุธเว็กราว ๆ ปลายปี 2518 ตอนที่มีการประท้วงใหญ่ในปัตตานี มีอุดมคติหรือจุดมุ่งหมายต้องการปลดปล่อยจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และพื้นที่ในจังหวัดสงขลาบางส่วนออกจากการปกครองของรัฐบาลไทยแล้วสถาปนาการปกครองแบบสาธารณรัฐขึ้น โดยนิยมในลัทธิศาสนาอิสลาม องค์การนี้มักปฏิบัติการทางทหาร โดยใช้การดักฆ่าโจมตีเจ้าหน้าที่หรือประชาชนชาวไทยพุทธเป็นหลักในการปฏิบัติการ เชื่อว่าการเผาโรงเรียนและฆ่าครูซึ่งเกิดขึ้น 6 ครั้ง ใน 3 วัน เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 นั้นเป็นฝีมือของขบวนการมุสลิมและกลุ่ม B.R.N. เพื่อที่จะเรียกร้องความสนใจจากต่างประเทศในการหาผู้สนับสนุนทางด้านการเงินและอาวุธจากต่างประเทศในด้านความเกี่ยว-

พันในระดับระหว่างประเทศนั้น ขบวนการพูโลนี้มีหัวหน้ากลุ่ม คือ นายตวนกู ปีรอ ซึ่งแต่เดิมใช้นามสกุล "ณ วัจนราม" มีสถานที่ตั้งขบวนการอยู่ที่ประเทศ ซาอุดีอาระเบียและยังมีสำนักงานสาขาตั้งตัวแทนอยู่ทั่วไปในหลายประเทศทั้งตะวันออกกลางและเอเชียอาคเนย์และในกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ประเทศละสาขา การหาสมาชิกของกลุ่มนี้ใช้ วิธีการชักจูงผู้นำท้องถิ่นย่านสองจังหวัดคือ ยะลา นราธิวาส ไปปลุกปั่นแนวความคิดโดยออกทุนให้ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โต๊ะครู โต๊ะอิหม่ามไปแสวงบุญที่เมกกะ แล้วกลับมาปฏิบัติการในประเทศไทย ปัจจุบันขบวนการ P.U.L.O. ก็พยายามที่จะสร้างผลงานให้ปรากฏเพราะจะได้ทำให้ประชาชนหวาดกลัว และหันมาสนับสนุนขบวนการอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จตามที่หวังไว้จะเห็นได้จากการบุกเผาโรงเรียนและฆ่าครู เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 นั้นได้รับการประณามจากประชาชนโดยทั่วไป ขบวนการ P.U.L.O. นี้เมื่อก่อนมีสมาชิกมากมาย แต่ภายหลังที่รัฐบาลใช้นโยบายการเมืองนำการทหาร มีการระดมเอาตัวผู้หลงผิดทำให้สมาชิกของขบวนการลดลงซึ่งเชื่อว่าในปัจจุบันนี้คงมีกองกำลังติดอาวุธเคลื่อนไหวในประเทศไทยบริเวณสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ประมาณ 90-110 คน ส่วนใหญ่จะเคลื่อนไหวปฏิบัติการในจังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลา และเชื่อว่าขบวนการนี้จะสลายตัวไปในที่สุด เพราะประชาชนไม่ให้ความสนับสนุน และรัฐบาลไทยได้พยายามขจัดเงื่อนไขต่าง ๆ ที่จะนำมาเป็นข้ออ้างอันจะทำให้ประชาชนไทยมุสลิมเกลียดชังรัฐบาล เชื่อว่าต่อไปขบวนการ P.U.L.O. นี้จะสลายตัวไปเพราะขาดการสนับสนุนจากประชาชนและจากต่างประเทศ

2.6 สาเหตุที่ทำให้เกิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

จากการศึกษาถึงกลุ่มหรือขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ เพียงบางกลุ่มมาแล้ว จึงทำให้สามารถวิเคราะห์ออกมาได้ว่าปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ทำให้กลุ่มหรือขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ สร้างความหวาดผวา ความตาย ความน่าสยงกลัว ให้ปรากฏขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศนั้น มีสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายรวมทั้งอุดมคติเนื่องมาจาก

2.6.1 ความคลั่งในลัทธิชาตินิยม เช่น กลุ่มกันยาณ กลุ่มขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ ขบวนการสายฟ้า ขบวนการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยและเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ เป็นต้น

2.6.2 ความคลั่งในลัทธิการเรือง เช่น กลุ่มกาเตอร์-ไมนอฟ ในประเทศเยอรมันตะวันตก กองทัพแดงในประเทศจีน และกองกำลังปฏิวัติในประเทศอาร์เจนติน่า เป็นต้น

2.6.3 สภาพสังคมในประชาคมระหว่างประเทศ เช่น ขบวนการปลดแอกและการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น

2.6.4 ความคลั่งในลัทธิศาสนา เช่น ขบวนการโจรก่อการร้าย (ช.จ.ก.) ในประเทศไทย เป็นต้น

เนื่องจากกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ มีอุดมคติและจุดมุ่งหมายในลักษณะที่คล้ายคลึงกันจึงทำให้กลุ่มหรือขบวนการผู้ก่อการร้ายเหล่านี้มีความร่วมมือกัน หรือให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการสร้างอาชญากรรมระหว่างประเทศให้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย จนทำให้ยากต่อการแก้ไขในอาชญากรรมประเภทนี้ เช่น กลุ่มกาเตอร์-ไมนอฟ กองทัพแดงในญี่ปุ่น หรือกองทัพไครสต์นำเลิศัน (IRA) ต่างก็มีความเกี่ยวข้องกับขบวนการปลดแอก เช่น กลุ่มลัทธิลัทธิสังคมนิยม เป็นต้น โดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ จะให้ความช่วยเหลือกันในการกระทำอาชญากรรมระหว่างประเทศ ซึ่งมักเกิดขึ้นในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา และแอฟริกา ตัวอย่างเช่นจึงทำให้ประชาคมระหว่างประเทศต้องร่วมมือกันอย่างแท้จริง ในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมประเภทนี้ และต้องอาศัยกลไกสหประชาชาติและกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งความร่วมมือในการปฏิบัติ ไม่ว่าจะเห็นความร่วมมือในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หรือในการป้องกันปราบปรามในวิธีการต่าง ๆ และวิศานันพบถึงกันจะมุ่งชี้ให้เห็นว่าจะแก้ไขปัญหาอาชญากรรมประเภทนี้ได้ อย่างไร โดยจะให้ข้อเสนอแนะไว้ในบทสรุป

2.7 เหตุการณ์ของการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ³⁸

การก่อการร้ายเริ่มเกิดเหตุการณ์อย่างคึกคักนับลงมาเมื่อเริ่มปี ค.ศ. 1968 โดยกลุ่มก่อการร้ายชาวอาหรับเป็นผู้เริ่มปฏิบัติการให้เห็นประจักษ์ กันมีสาเหตุเนื่องมาจากการนำเฟน

³⁸ Christopher Dobson and Ronald Payne. op. cit.. P.203.

ของสงคราม 6 วัน ในปี ค.ศ. 1967 ซึ่งเป็นสงครามระหว่างอิสราเอลกับกลุ่มประเทศชาวอาหรับ และอิสราเอลเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะอย่างงดงามทำให้อิสราเอลขยายอาณาเขตของประเทศออกไป ได้มากมาย จนทำให้ชาวอาหรับผู้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงครามก่อตัวขึ้นเป็นกลุ่มของผู้ก่อการร้าย อีกทั้งในปี 1968 ก่อการร้ายก็ได้ขยายตัวออกไปเป็นก่อการร้ายระหว่างประเทศ และในปีเดียวกันนี้ เป็นปีที่นักศึกษาก่อการจลาจลขึ้นในทวีปยุโรป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการล้มล้างเปลี่ยนแปลง รัฐบาล แต่ไม่สามารถต้านทานกองกำลังตำรวจทหารได้ กลุ่มผู้ก่อการจึงใช้ยุทธวิธีการก่อการร้าย เพื่อให้สมตามวัตถุประสงค์ และในปีนั้นเช่นเดียวกันที่เหตุการณ์รุนแรงใน IRELAND โดยขบวนการ PROVISIONAL IRISH REPUBLICAN ARMY ซึ่งเหตุการณ์ก็ยังไม่สงบจนถึงทุกวันนี้ ในปี ค.ศ. 1968 นี้เป็นปีที่กลุ่มผู้ก่อการร้ายร่วมมือกันระหว่างกลุ่มในระดับระหว่างประเทศด้วย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 เป็นต้นมา ได้เกิดมีการก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างมากมาย ในแต่ละปี และเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต นิกการ หรืออยู่ในความหวาดผวา อยู่ตลอดเวลาจนถึงขนาด ที่ทำให้ประชาคมระหว่างประเทศไม่มีสันติสุข และความปลอดภัยได้เลย ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ก่อการ ร้ายระหว่างประเทศมักมุ่งโจมตีเป้าหมายหมายผลเรือนเป็นสำคัญ เช่น การลอบวางระเบิดสถาน- เรียงรมณ์ การลอบวางระเบิดเครื่องบิน การขู่อับยั้งคัมเครื่องบินโดยสารพลเรือน การมุ่งกระทำต่อ เป้าหมายที่มีพลเรือนชุมนุมอยู่ เป็นต้น การประกอบอาชญากรรมในลักษณะเช่นนี้ จึงมีผลกระทบ กระเทือนถึงหลาย ๆ ประเทศ เช่น การลอบวางระเบิดเครื่องบินโดยสารพลเรือน ซึ่งจะมีผู้ โดยสารเป็นชาวต่างประเทศจำนวนหลายสัญชาติ เป็นต้น ลักษณะการกระทำของผู้ก่อการร้าย- ระหว่างประเทศเช่นนี้ จึงทำให้ประชาคมระหว่างประเทศไม่มีสันติสุข และความปลอดภัยและยาก ต่อการแก้ไขอาชญากรรมประเภทนี้ ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงได้หยิบยกเหตุการณ์ก่อการ ร้ายระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 1988) เพื่อเป็น ข้อมูลที่จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น มีความร้ายแรงเพียงใด เกิด จากการกระทำของกลุ่มใด มีสาเหตุเนื่องมาจากอะไร มักจะเกิดขึ้นในสถานที่แห่งใดและจะแก้ไข ปัญหานี้ได้อย่างไร แต่เนื่องจากข้อมูลในส่วนนี้มีอย่างมากมายถึงแม้จะได้ตัดทอนออกไปแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงได้นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 ถึง ปี ค.ศ. 1988 ไปกล่าวไว้ในภาคผนวก ก. โดยผู้ที่ต้องการศึกษาก็จะสามารถศึกษา ได้อย่างสะดวกอีกด้วย

เมื่อได้ทำการศึกษาเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศ นับตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1968 ถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 1988) จากภาคผนวก ก แล้วก็ทราบว่า

2.7.1 ความร้ายแรงหรือความโหดร้ายของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ได้ทำให้ประชาคมระหว่างประเทศต้องตกอยู่ในภาวะไม่ปลอดภัยและไม่มีสันติสุข เช่น เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1970 เครื่องบินของสวิสถูกลอบวางระเบิดเป็นเหตุให้ประชาชน 47 คน ถูกฆ่าตาย และยังเกิดระเบิดขึ้นกับเครื่องบินของออสเตเรีย ซึ่งเห็นเครื่องบินที่จะนำไปรษณีย์ต่าง ๆ ไปยังกรุงเทลอาวีฟ โดยเกิดขึ้นจากการกระทำของขบวนการที่จะตั้งเผชิญหน้าเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ หรือเมื่อวันที่ 15 กันยายน ค.ศ. 1974 ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่คือนาย CARLOS ขวางระเบิดเข้าไปในร้านขายของแห่งหนึ่งในกรุงปารีส เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 20 คนและบาดเจ็บ 12 คน (ข้อมูลส่วนนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ก) เป็นต้น

2.7.2 มักจะเกิดขึ้นจากการกระทำของกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ ชาวปาเลสไตน์ เช่น เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1980 ผู้ก่อการร้ายองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO) ได้ลอบวางระเบิดรถยนต์ของนายกเทศมนตรีชาวอาหรับที่ได้รับการแต่งตั้งจากอิสราเอล เป็นเหตุให้นายกเทศมนตรีได้รับบาดเจ็บเท่านั้น โฆษกขององค์การ PLO ได้ประกาศว่าเพื่อเป็นการตอบโต้ที่ชาวอาหรับหันไปรับใช้อิสราเอล เหตุเกิดขึ้นที่ประเทศอิสราเอล เป็นต้น จากกลุ่มบาเคอร์-ไมนอฟ เช่น เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1975 PETOR LORENZ ซึ่งเห็นว่าการเมืองของเยอรมันถูกล้มเหลวไป เพื่อเห็นข้อแลกเปลี่ยนให้มีการปลดปล่อยผู้ก่อการร้ายขบวนการบาเคอร์-ไมนอฟ จำนวน 5 คน รัฐบาลเยอรมันตะวันตกยินยอมตามข้อเรียกร้องโดยปล่อยผู้ก่อการร้าย 5 คน พร้อมกับให้เงินผู้ก่อการร้ายไป 20.000 FEUTSCHE MARKS เหตุเกิดที่กรุงเบอร์ลิน เป็นต้น โศกเฉพาะในปัจจุบัน เหตุการณ์ส่วนใหญ่ของการก่อการร้ายระหว่างประเทศมักเกิดขึ้นจากการกระทำของกลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวปาเลสไตน์ ซึ่งมีอยู่กระจัดกระจายหลายกลุ่มตัวกัน (สามารถศึกษาได้จากกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ปรากฏขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศซึ่งได้เคยกล่าวมาแล้ว)

2.7.3 สาเหตุของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ มักจะมีสาเหตุเนื่องมาจากความคลั่งในลัทธิชาตินิยม เช่น กลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวปาเลสไตน์ ความคลั่งในลัทธิการเมือง เช่น กลุ่มบาเคอร์-ไมนอฟ ในประเทศเยอรมันตะวันตก กองทัพแดงในญี่ปุ่น สภานักสังคมนิยมในประชาคมระหว่างประเทศ และความคลั่งในลัทธิศาสนา (ข้อมูลในส่วนนี้ศึกษาได้จาก ภาคผนวก ก และกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ปรากฏขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ)

2.7.4 การก่อการร้ายระหว่างประเทศมักจะเกิดขึ้นในทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกา เช่น เมื่อวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1983 เกิดการลอบวางระเบิดสถานทูตสหรัฐในเลบานอน โดยคนร้ายได้ใช้ระเบิดหนัก 500 ปอนด์ หรือ 277 กิโลกรัม ซ่อนไว้ในรถยนต์ปิคอัพ แล้วจอดทิ้งไว้หน้าสถานทูต ผลปรากฏว่ามีผู้เสียชีวิต 49 คน เป็นชาวอเมริกัน 17 คน มีผู้รับบาดเจ็บ 100 คน และสูญหายไปกว่า 20 คน หลังจากเกิดการระเบิดขึ้นแล้ว กลุ่มกองโจรมุสลิมเคร่งศาสนา ภายใต้อาณัติประกาศอ้างความรับผิดชอบในเหตุการณ์ครั้งนี้ โดยอ้างว่าเพื่อขับไล่การยึดครองของสหรัฐ (ข้อมูลส่วนนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ก) เป็นต้น

2.7.5 การแก้ไขปัญหาก่อการร้ายระหว่างประเทศนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาคมระหว่างประเทศอย่างแท้จริง เพราะกลุ่มหรือองค์การก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้นจะมีเครือข่ายโยงใยทั่วถึงกัน ทั้งในทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกา อีกทั้งกลุ่มผู้ก่อการร้ายเหล่านี้ก็ยังให้ความสนับสนุนช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดีอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ การแก้ไขปัญหาก่อการร้ายระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาคมระหว่างประเทศ โดยมีกลไกทางกฎหมายและการร่วมมือในทางปฏิบัติอย่างแท้จริงเท่านั้น ที่จะแก้ปัญหานี้ได้

2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศในความหมายของผู้เขียน

จากการศึกษาวิวัฒนาการของแนวความคิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ตลอดจนกลุ่มหรือขบวนการการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในประชาคมระหว่างประเทศ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1968 จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 1988) จึงทำให้ผู้เขียนวิเคราะห์และสรุป แนวคิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศในความหมายของผู้เขียนได้ดังนี้คือ

2.8.1 การกระทำที่ไม่มีพื้นฐานทางกฎหมายรองรับ เพราะหากการกระทำใดที่มีพื้นฐานทางกฎหมายรองรับแล้วการกระทำนั้นก็จะไม่เป็นความผิด เนื่องจากมีกฎหมายให้อำนาจที่จะกระทำได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำที่เป็นลักษณะระหว่างประเทศด้วยแล้ว จะต้องไม่มีพื้นฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศรองรับ ถึงแม้จะมีกฎหมายภายในของรัฐให้อำนาจกระทำได้ แต่จะฝ่าฝืนต่อกฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้ เพราะหากทำการฝ่าฝืนก็เท่ากับฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ของ

สังคมระหว่างประเทศ ซึ่งมุ่งที่จะรักษาสันติสุขและความปลอดภัยให้เกิดขึ้น ในประชาคมระหว่างประเทศ สำหรับแหล่งและที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศนั้นจะได้นำไปกล่าวโดยละเอียดในบทที่ 3 ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

2.8.2 มีปัจจัยที่เกี่ยวพันกันในระดับประเทศ เพราะหากไม่มีปัจจัยจากต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้วการกระทำนั้นก็จะเป็นการกระทำในระดับระหว่างประเทศ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้วยนั้นจะเป็นในด้านใดก็ได้ เช่น ด้านการเงิน ด้านกำลังคน ด้านให้ที่พักพิง ด้านการฝึกยุทธวิธีในการก่อการร้าย หรือการให้การสนับสนุน เป็นต้น โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องมาจากต่างประเทศนั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่ให้บุคคล กลุ่มบุคคลหรือรัฐ ไปกระทำการก่อการร้ายโดยตรง หากการสนับสนุนใดเกิดขึ้นโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ให้การสนับสนุน หรือรัฐที่ให้การสนับสนุนไม่รู้ข้อเท็จจริงว่า บุคคล กลุ่มบุคคลหรือรัฐ ที่ให้การสนับสนุนจะนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการก่อการร้าย การก่อการร้ายนั้นก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในระดับระหว่างประเทศ จึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายภายในกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ เพราะหากมีปัจจัยในระดับระหว่างประเทศ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศในทันที

2.8.3 ใช้วิธีการรุนแรงไม่ว่าจะกระทำในรูปแบบใด หรือต่อเป้าหมายใด จากเหตุการณ์ก่อการร้ายที่ผ่านมา การก่อการร้ายระหว่างประเทศจะมุ่งกระทำต่อเป้าหมายพลเรือน เป็นส่วนใหญ่ ในบางครั้งก็อาจจะเกิดขึ้นกับวัตถุประสงค์หรือสิ่งของก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับว่าการกระทำนั้นต้องเกิดขึ้นด้วยวิธีการรุนแรง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับบุคคลหรือวัตถุประสงค์ก็ตาม เช่น การลอบสังหารบุคคล หรือกลุ่มบุคคล การลอบวางระเบิดสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น การใช้วิธีการที่รุนแรงที่เกิดขึ้นกับบุคคลนั้น รวมถึงการกระทำที่ทำให้เกิดผลต่อทางร่างกายหรือจิตใจของบุคคลโดยตรง ดังนั้นในความหมายของการใช้วิธีการรุนแรงนั้นจึงเป็นความหมายที่กว้างมาก จึงต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นกรณี ๆ ไป ว่าการกระทำนั้นได้ใช้วิธีการรุนแรงหรือไม่

2.8.4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องหมาย วิธีการของการก่อการร้ายระหว่างประเทศถือว่าการใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมืออันเป็นวิธีการที่จะทำให้ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ง่าย และรวดเร็วที่สุด โดยจะสังเกตได้จากเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ผ่านมา และมักจะมีบุคคลหลายสัญชาติเข้ามาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในแต่ละครั้ง เช่น การจี้บังคับเครื่องบินโดยสารพลเรือนระหว่างประเทศ หรือการลอบวาง

ระเบิดสถานเวียงจันทน์ เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้จึงทำให้การก่อการร้ายระหว่างประเทศ เป็นอาชญากรรมที่กระทำด้วยความผิดต่อมวลมนุษยชาติ

จากการให้แนวคิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศข้างต้นนี้ หากเข้าลักษณะ ทั้ง 4 ประการ ก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศทันที เพียงแต่มีประเด็นที่แตกต่างกันคือ

1. ถ้าเป็นการกระทำที่เกิดเนื่องมาจากบุคคล ก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยบุคคล
2. ถ้าเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นมาจากกลุ่มบุคคล หรือขบวนการก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยกลุ่มบุคคลหรือขบวนการ
3. ถ้าเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นมาจากองค์การ ก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยองค์การ
4. ถ้าเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นมาจากรัฐ ก็จะเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยรัฐ

ทั้งนี้ให้วิเคราะห์และพิจารณาจากการกระทำที่ให้เกิดผลขึ้นมาเป็นการก่อการร้าย โดยจะต้องพิจารณาจากปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องในระดับระหว่างประเทศด้วย เช่น รัฐใดให้ความช่วยเหลือกลุ่มผู้ก่อการร้ายในรัฐหนึ่ง การกระทำของกลุ่มผู้ก่อการร้ายนั้นถือว่าการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยกลุ่มบุคคลและเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยรัฐอีกด้วย เป็นต้น

เมื่อได้ทราบถึงวิวัฒนาการของแนวคิดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ตลอดจนความร้ายกาจของการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในหลายทวีป ซึ่งมีเหตุผลเนื่องมาจากกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ จะให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และยังมีอีกหลายรัฐให้การสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้าย³⁰ นอกจากนี้กลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศยังมีการแบ่งสายงานบังคับบัญชา

³⁰ดูสยามจดหมายเหตุ, "สหรัฐกลุ่มลิเบีย," สยามบรรณ เล่ม 11 2529, หน้า 614-616.

"Cost of Arafat survival clouds future of PLO," World Paper, August 1987, p. 12.

Robert A. Friedlander, op. cit. pp. 148-149.

และเบ้กลุ่มที่อยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก⁴⁰ จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งทำให้ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศยากที่จะแก้ไข แต่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็จะมุ่งชี้ให้เห็นถึงกลไกทางกฎหมาย โดยเฉพาะกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อแก้ไขปัญหานี้โดยจะกล่าวถึงแหล่งและที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศในบทต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁴⁰Cf. Robert A. Friedlander, op. cit. pp. 273-280.